

การป้องกันการศึกษาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ ในที่นี้ของผู้บริหารและครู

ปริญญานิพนธ์

ของ

ชาญ วัฒนคุณ

ศึกษานิเทศก์ สังกัดกรมสามัญศึกษา
ศึกษานิเทศก์ สังกัดกรมสามัญศึกษา

ศึกษานิเทศก์ สังกัดกรมสามัญศึกษา
ศึกษานิเทศก์ สังกัดกรมสามัญศึกษา

- 7 ก.ค. 2526

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖

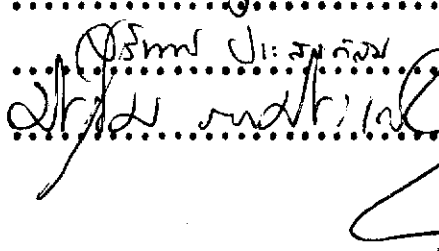
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำวันนี้สิต และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญาโท
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... อ.พงษ์ศักดิ์..... ประธาน
..... อ.วิมล ปิลาสงคราม..... กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

..... อ.พงษ์ศักดิ์..... ประธาน
..... อ.วิมล ปิลาสงคราม..... กรรมการ

..... อ.วิมล ปิลาสงคราม..... กรรมการ

ประกาศนียบัตร

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาช่วยเหลือและแนะนำอย่างดียิ่งจาก
ท่านอาจารย์สุริน สุพรรณรัตน์ ประธานกรรมการที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิรินทร์
ประสงค์สม กรรมการที่ปรึกษาและมหาวิทยาลัยราชภัฏ ทร.ประจวบ รอดประเสริฐ
ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบพระคุณ อาจารย์ประทีป เต็มศิริ
จากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
อาจารย์สมนึก รอดประเสริฐ จากกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ อาจารย์สุรพล
ปธานวนิช จากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษ สำนักนายกรัฐมนตรี
ที่กรุณาช่วยเหลือแนะนำ และคุณอาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร ที่ช่วยตอบแบบสอบถามอย่างดียิ่ง
สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทุกท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือแนะนำ
ให้กำลังใจเป็นแรงผลักดันให้การทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จตลอดตามเป้าหมาย

ชาญ ชาญบุญชู

๕	สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	๕๒
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๕๒
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	๕๒
	การวิเคราะห์ข้อมูล	๕๓
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๕๓
	อภิปรายผล	๕๕
	ข้อเสนอแนะ	๖๓
	บรรณานุกรม	๖๗
	ภาคผนวก	๗๒

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑ จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	๒๖
๒ จำนวนแบบสอบถาม	๒๘
๓ คะแนนเฉลี่ยรายขอของการป้องกันการศึกษาเสพติดในโรงเรียนตามที่ เป็นจริงและตามที่ตั้งหวังด้านการให้การศึกษาตามทัศนะของบุคลากรครู	๓๓
๔ คะแนนเฉลี่ยรายขอของการป้องกันการศึกษาเสพติดในโรงเรียนตามที่ เป็นจริงและตามที่ตั้งหวังด้านความร่วมมือตามทัศนะของบุคลากรครู ...	๓๖
๕ คะแนนเฉลี่ยรายขอของการป้องกันการศึกษาเสพติดในโรงเรียนตามที่ เป็นจริงและตามที่ตั้งหวังด้านกิจกรรมตามทัศนะของบุคลากรครู	๓๘
๖ คะแนนเฉลี่ยรายขอของการป้องกันการศึกษาเสพติดในโรงเรียนตามที่ เป็นจริงและตามที่ตั้งหวังด้านการประเมินผลตามทัศนะของบุคลากรครู ..	๔๒
๗ ผลการเปรียบเทียบทัศนะต่อการป้องกันที่เป็นจริงในการป้องกันการศึกษาเสพติด ในโรงเรียนระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู	๔๔
๘ ผลการเปรียบเทียบทัศนะต่อการป้องกันที่เป็นจริงในการป้องกันการศึกษาเสพติด ในโรงเรียนระหว่างบุคลากรครูในเขตพื้นที่กับบุคลากรครูในเขตพื้นที่นอก ..	๔๕
๙ ผลการเปรียบเทียบทัศนะต่อการป้องกันที่ตั้งหวังในการป้องกันการศึกษาเสพติด ในโรงเรียนระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู	๔๖
๑๐ ผลการเปรียบเทียบทัศนะต่อการป้องกันที่ตั้งหวังในการป้องกันการศึกษาเสพติด ในโรงเรียนระหว่างบุคลากรครูในเขตพื้นที่กับบุคลากรครูในเขตพื้นที่นอก ..	๔๗
๑๑ ปัญหาและความคิดเห็น ของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันการศึกษาเสพติด ในโรงเรียน ด้านการให้การศึกษา	๔๘
๑๒ ปัญหาและความคิดเห็นของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันการศึกษาเสพติด ในโรงเรียนด้านความร่วมมือ	๔๙
๑๓ ปัญหาและความคิดเห็นของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันการศึกษาเสพติด ในโรงเรียน ด้านกิจกรรม	๕๐

ตาราง

หน้า

๑๔	ปัญหาและความคิดเห็นของบุคลากรที่เฝ้าระวังการป้องกันการติดยาเสพติด ในโรงเรียนสถานการณ์ประเมินผล	๕๑
๑๕	รายชื่อโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ในและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง	๕๕
๑๖	รายชื่อโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่นอกและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง	๕๖

บทที่ ๑

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัญหาสังคมไทยที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือ ปัญหายาเสพติดที่กำลังแพร่ระบาดในหมู่ประชากรวัยรุ่น หน่วยงานของรัฐและประชาชนต้องให้การช่วยเหลือร่วมมือกันอย่างเร่งด่วน เพื่อช่วยผู้ที่ติดยาเสพติด ตลอดจนป้องกันไม่ให้ผู้ที่เคยเสพยาเสพติด นับว่าเป็นการสูญเสียทรัพยากรของรัฐ ในการรักษาพยาบาลบุคคลเหล่านี้โดยไม่ควร (พรศรี พัฒนพงศ์ ๒๕๒๐ : ๑) ยาเสพติดในประเทศไทยนั้น เกิดขึ้นมานานแล้วจากหลักฐานในประวัติศาสตร์ยืนยันว่า ในสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๑ (อู่ทอง) ได้มีปัญหาเกี่ยวกับราษฎรติดฝิ่นแล้วไม่ยอมทำมาหากิน (ประเสริฐ รุจิรวงศ์ ๒๕๐๗ : ๓) ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๔๔ โดยคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญองค์การสหประชาชาติ ประเทศไทยได้ดำเนินการเลิกสูบฝิ่นเป็นขั้น ๆ จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๐๒ รัฐบาลของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้มีประกาศให้เลิกการสูบฝิ่น นับตั้งแต่นั้นมาการใช้มอร์ฝิ่นและเฮโรอีนก็มีขึ้นมาแทนที่ ตลอดจนสารเสพติดชนิดต่าง ๆ เช่น แอมเฟตามีน บาบิทูเรต สิ่งเหล่านี้นับเป็นปัญหาเรื้อรังของสังคมไทยมาช้านาน (การบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด ๒๕๒๑ : ๔๔)

ยาเสพติดก่อให้เกิดผลเสียและปัญหาต่าง ๆ มากมาย การติดยาเสพติดทุกประเภทมีแต่โทษ ไม่มีคุณประโยชน์นับตั้งแต่ร่างกายของผู้เสพจะเสื่อมโทรมลง จิตใจเลวร้าย ไม่สนใจต่อการเรียนหรือการทำงาน ความประพฤติเสื่อมทราม คั้งหน้าแต่จะหาเงินมาซื้อยาเสพติดทำลายชื่อเสียงเกียรติยศของตนเอง และวงศ์ตระกูล ผลเสียที่ตามมาคือครอบครัวแตกแยก เศรษฐกิจในครอบครัวตกต่ำ ค้างหันไปเบียดเบียนสังคม ในลักษณะหนีสินหรือในที่สุดประกอบอาชญากรรม โทษของยาเสพติดจึงกระทบกระทั่งกันไปถึงส่วนรวมและเป็นผลสะท้อนไปถึงการทำลายเศรษฐกิจและถ่วงความเจริญของประเทศชาติอีกด้วย (ปัญหาเสพติดให้โทษ ๒๕๒๑ : ๓)

โรงพยาบาลธัญญารักษ์ ได้สำรวจจำนวนผู้ติดยาเสพติดในปัจจุบัน ปรากฏว่ามีจำนวนถึง ๕๕๐,๐๐๐ คน เป็นอย่างต่ำ (คู่มือแนวปฏิบัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา

๒๕๒๐ : ๓) นับว่าเป็นจำนวนที่น่าวิตกและระบาคในหมู่เยาวชนในสถานศึกษาเป็นจำนวนไม่น้อยจากการสำรวจของ เสรีน ปุณณะหิตานนท์ (เสรีน ปุณณะหิตานนท์ ๒๕๒๐ : ๑๕) พบว่าในปี ๒๕๑๙ นักเรียนร้อยละ ๑๖.๕ เริ่มใช้ยาเสพติดครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า ๑๖ ปี และร้อยละ ๖๖ เริ่มใช้ยาเสพติดครั้งแรกเมื่ออายุระหว่าง ๑๖ - ๑๘ ปี ซึ่งเป็นวัยอยู่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา และจากการสำรวจของศูนย์อาสาสมัครต่อต้านยาเสพติดให้โทษ สภาสังคมสงเคราะห์พบว่า ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๒๐ - ๒๕๒๑ ผู้ติดยาเสพติดที่มาขอรับการสงเคราะห์จากศูนย์ เป็นนักเรียนถึงร้อยละ ๓๓ (สมนึก รอคประเสริฐ ๒๕๒๒ : ๘)

จากการสำรวจดังกล่าว จึงเห็นได้ว่าเยาวชนไทยได้ตกเป็นกลุ่มเป้าหมายใหม่ของยาเสพติดปัจจุบัน และมีข้อสังเกตที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือ ยาเสพติดได้ระบาดลงไปในกลุ่มเยาวชนที่อายุน้อย แม้แต่เด็กวัย ๙ - ๑๐ ขวบ (คู่มือแนวปฏิบัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา ๒๕๒๐ : ๘) แสดงให้เห็นว่าภัยจากยาเสพติดได้ระบาดเข้ามาในสถานศึกษา

ผลจากปัญหาและการระบาดของยาเสพติดเข้ามาในสถานศึกษานี้ ทางกระทรวงศึกษาธิการ มิได้นิ่งนอนใจ ได้เล็งเห็นพิษภัยความร้ายแรงของยาเสพติด จึงมีนโยบายอย่างแน่ชัดและจริงจังในการให้การศึกษ่าป้องกันและปราบปรามยาเสพติดที่ระบาดเข้ามาในสถานศึกษา โดยได้ตั้งคณะกรรมการอำนวยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษาขึ้น มีผู้แทนจากส่วนราชการต่าง ๆ ของกระทรวงศึกษาธิการ เป็นกรรมการ ตลอดจนได้แต่งตั้งคณะกรรมการรับผิดชอบทำงานในแต่ละฝ่ายตามความจำเป็น ๙ คณะ ได้แก่ คณะอนุกรรมการฝ่ายฝึกอบรม คณะอนุกรรมการฝ่ายจัดทำคู่มือและเอกสาร คณะอนุกรรมการฝ่ายวิจัยและติดตามผล คณะอนุกรรมการฝ่ายปรับปรุงหลักสูตร คณะอนุกรรมการฝ่ายประสานงานข่าวบัตรรักษา คณะอนุกรรมการฝ่ายประสานงานปราบปราม และคณะอนุกรรมการฝ่ายปรับปรุงมาตรการทางกฎหมาย การรณรงค์ต่อต้านการใช้ยาเสพติดในสถานศึกษานั้น สิ่งสำคัญที่สุดคือการทำงานที่ผู้บริหารตระหนักในปัญหา ยาเสพติด และมีความเข้าใจปัญหาให้ถูกต้องตามสภาพความเป็นจริง และจะต้องดำเนินงานไปอย่างมีแบบแผน เป็นกระบวนการคิดและมีใจกระทำเป็นครั้งคราว (บุญสม มาร์ติน ๒๕๒๐ : ๘ - ๙)

เมื่อพิจารณาถึงปัญหาเสพติดคังที่กล่าวมาแล้ว และจากการที่กระทรวงศึกษาธิการ ได้ตั้งคณะกรรมการอำนวยการป้องกันและปราบปรามการใช้ยาเสพติดในสถานศึกษาขึ้นมา การป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนยังไม่บรรลุผลตามวัตถุประสงค์เท่าที่ควร ผู้วิจัยจึงมีความสนใจ ในการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน ตามที่ปฏิบัติจริงและตามที่มุ่งหวัง โดยศึกษาจาก ทักษะของผู้บริหารโรงเรียนและครู เพราะผู้บริหารและครูนั้นนับได้ว่าเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับงานป้องกัน และเป็นตัวแทนอันแท้จริงที่จะชี้ให้เห็นสภาพและปัญหาการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน อันจะ เป็นประโยชน์ต่อกรมสามัญศึกษา โดยนำผลการศึกษาไปเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งที่จะนำไปประกอบการ พิจารณากำหนดแนวทางปรับปรุงการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน และใช้เป็นแนวทาง วางแผนและแก้ปัญหาคการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนของผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบและ เกี่ยวข้องในโอกาสต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาทักษะของผู้บริหารโรงเรียนและครูที่มีต่อการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน ตามที่เป็นจริงและตามที่มุ่งหวัง
๒. เพื่อเปรียบเทียบทักษะของผู้บริหารโรงเรียนและครู ที่มีต่อการป้องกันยาเสพติด ในโรงเรียนตามที่เป็นจริงและตามที่มุ่งหวัง
๓. เพื่อเปรียบเทียบทักษะของบุคลากรครูใน เขตชั้นในกับบุคลากรครูใน เขตชั้นนอกที่มี ต่อการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนตามที่เป็นจริงและตามที่มุ่งหวัง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าจะชี้ให้เห็นสภาพที่แท้จริงและปัญหาของการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าสามารถนำไปใช้กำหนดแนวทางการปฏิบัติและใช้วางแผนแก้ปัญหาค การปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนแก่ผู้มีหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา ตามที่เป็นจริงและตามที่ยุ่งหวัง

๒. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนและครูโรงเรียน มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตชั้นในและเขตชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร

๓. ตัวแปรที่จะศึกษา

๓.๑ ตัวแปรอิสระ ได้แก่

๓.๑.๑ ผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตชั้นใน

๓.๑.๒ ผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตชั้นนอก

๓.๒ ตัวแปรตาม ได้แก่

๓.๒.๑ การป้องกันที่ปฏิบัติจริงเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน เรื่อง การให้การศึกษ ความร่วมมือ กิจกรรมและการประเมินผล

๓.๒.๒ การป้องกันที่ยุ่งหวังเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน เรื่อง การให้การศึกษ ความร่วมมือ กิจกรรมและการประเมินผล

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ยาเสพติด หมายถึง สารใดก็ตามเมื่อรับเข้าสู่ร่างกาย ด้วยการกิน ฉีด สูบ อมหรือสูด แล้วทำให้มีผลต่อจิตใจและร่างกายของผู้ใช้สารนั้น ดังนี้

- ผู้เสพต้องการปริมาณมากขึ้น
- ผู้เสพเกิดอาการผิดปกติ
- เมื่อเสพนาน ๆ จะมีความต้องการมากขึ้นทั้งทางร่างกายและจิตใจ
- เกิดผลร้ายต่อสุขภาพของผู้ใช้ (วสันต์ วีรานุกัษ์ ๒๕๒๒ : ๒)

ประเภทของยาเสพติด

ยาเสพติดแบ่งออกตามฤทธิ์ของยาที่มีต่อร่างกายได้ ๔ ประเภท

- ๑. ยากกดประสาท (Depressant) ทำให้ประสาทสมองมีนชา อารมณ์เฉื่อยชา และกล้ามเนื้อหย่อนคลาย ได้แก่ มึน อนุพันธ์ของมึน เฮโรอีน และยานอนหลับ เป็นต้น
- ๒. ยากระตุ้นระบบประสาท สมอง (Stimulant) ทำให้ประสาทและสมองตื่นตัว กระวนกระวาย ได้แก่ กระต้อม แอมเฟตามีน หรือยาม้า ยาขยัน เป็นต้น
- ๓. ยาหลอนจิตประสาท (Hallucinogen) ทำให้ประสาทหลอน เห็นภาพผิดไปจากปกติ ความรู้สึกสัมผัสแปรปรวน มีปฏิกริยาผิดไปจากความจริงทั้งหมด ได้แก่ แอล. เอส. ดี. เป็นต้น

๔. ยาที่ออกฤทธิ์ผสมผสานกัน (Mixed) ยาเสพติดบางชนิดเมื่อเสพปริมาณน้อย จะออกฤทธิ์กระตุ้นประสาท เช่น กัญชา และต่อมาจะกดประสาท แต่ถ้าเสพปริมาณมากขึ้นอีก จะทำให้เกิดประสาทหลอนได้ (ข้อมูลการวิจัยเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ๒๕๒๐ : ๓๐)

บุคคลากรครู หมายถึง ข้าราชการครูกรมสามัญศึกษา ซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ได้แก่

- ๑. ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง หัวหน้าสถานศึกษา ได้แก่ ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้รักษาราชการแทน
- ๒. ครู หมายถึง ข้าราชการครูกรมสามัญศึกษา ซึ่งทำหน้าที่สอนหรือหน้าที่อย่างอื่นอยู่ในสถานศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา

เขตชั้นใน หมายถึง ท้องที่ในการปกครองของกรุงเทพมหานคร ที่ตั้งอยู่ในส่วนกลาง มีอยู่ ๑๓ เขต ได้แก่ เขตบางรัก ย่านนาวา ปทุมวัน พระนคร ป้อมปราบ พญาไท ห้วยขวาง ดุสิต ธนบุรี กลองสาน สัมพันธวงศ์ บางกอกใหญ่ และบางกอกน้อย

เขตชั้นนอก หมายถึง ท้องที่ในการปกครองของกรุงเทพมหานคร ที่ตั้งอยู่รอบนอก มีอยู่ ๑๐ เขต ได้แก่ เขตหนองจอก มีนบุรี พระโขนง ลาดกระบัง บางเขน บางกะปิ หนองแขม บางขุนเทียน ราษฎร์บูรณะ คลิ่งชันและภาษีเจริญ

การให้การศึกษา หมายถึง การให้ความรู้ตลอดทั้งการเรียนการสอนเกี่ยวกับการ
ป้องกันยาเสพติด

ความร่วมมือ หมายถึง การให้ความสนับสนุนในการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนจาก
ผู้ปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

กิจกรรม หมายถึง การปฏิบัติงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในการป้องกันยาเสพติดใน
โรงเรียน เช่น การจัดนิทรรศการ การฉายภาพยนตร์ เป็นต้น

การประเมินผล หมายถึง การติดตามตรวจสอบผลการปฏิบัติงานการป้องกันยาเสพติด
ในโรงเรียน

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

๑. ทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนตามที่เป็นจริง ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง
ต่อไปนี้ แตกต่างกัน

๑.๑ ผู้บริหารโรงเรียนกับครู

๑.๒ บุคลากรครูในเขตชั้นใน กับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก

๒. ทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน ตามที่มุ่งหวังระหว่างกลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้
แตกต่างกัน

๒.๑ ผู้บริหารโรงเรียนกับครู

๒.๒ บุคลากรครูในเขตชั้นใน กับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การป้องกันปัญหายาเสพติด

ความหมายของการป้องกัน

ปรีชา จำปารัตน์ (ปรีชา จำปารัตน์ ๒๕๒๒ : ๓ - ๕) กล่าวว่า การป้องกันปัญหาเสพติดนั้นมีหลายวิธีด้วยกัน นับตั้งแต่การควบคุมการโฆษณาเสพติดที่มีกฎหมายอย่างเข้มงวด โดยการกำหนดโทษและลงโทษอย่างรุนแรง นอกจากนั้นก็อาจจะรวมถึงการควบคุมและกำจัดเขตการใช้ยาเคมีบางประเภท ซึ่งเป็นสารที่จำเป็นในการผลิตยาเสพติด การทำลายหรือปลูกพืชทดแทนพืชเสพติด การตรวจสุขภาพและการตรวจสารเสพติดจากร่างกายของผู้สงสัยหรือผู้มีแนวโน้มว่าจะติดยาเสพติดเหล่านี้ เป็นวิธีในการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเสพติดขึ้นทั้งสิ้น นอกจากนั้นยังมีการดำเนินงานในแนวนโยบายอันเกี่ยวกับกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การสนับสนุนเยาวชนให้เล่นกีฬาและเพลิดเพลินกับงานอดิเรกต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ การให้คำปรึกษาแนะนำและฝึกให้เยาวชนรู้จักตัดสินใจอย่างถูกต้อง เมื่อมีปัญหาวชีวิตโดยไม่หันเหไปหายาเสพติดเป็นทางออก หรือเป็นทางแก้รวมทั้งการส่งเสริมและพัฒนาสภาพครอบครัวและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและเยาวชน

การป้องกันยาเสพติดในสถานศึกษาส่วนมากกระทำในเชิงปฏิบัติ สุรพล ปรานวนิช (สุรพล ปรานวนิช ๒๕๒๓ : ๑๑๐ - ๑๑๓) ได้จำแนกการป้องกันในเชิงปฏิบัติเป็น ๓ ประเภท คือ การป้องกันในวงกว้าง การป้องกันในวงแคบ และการป้องกันกรณีพิเศษ

การป้องกันในวงกว้าง การป้องกันปัญหาเสพติดในลักษณะนี้มุ่งหวังเพื่อให้ประชาชนกลุ่มต่าง ๆ ได้ตระหนักในพิษภัยของยาเสพติด ตลอดจนมีความรู้ความเข้าใจในปัญหาเสพติดอย่างถูกต้อง นอกจากนั้นยังมีจุดประสงค์ที่จะเสริมสร้างภาวะแวดล้อมที่มีส่วนสำคัญต่อบุคคลอย่างไรก็ตาม การป้องกันก็มิได้มีการกำหนดขอบเขตหรือพื้นที่ในการดำเนินงานอย่างชัดเจน ทั้งนี้เนื่องมาจากการป้องกันในวงกว้างถือเป็นมาตรการเบื้องต้น การป้องกันในวงกว้างอาจทำได้หลายลักษณะ เช่น

๑. การเผยแพร่ข่าวสาร การเผยแพร่ข่าวสารแก่ประชาชนกลุ่มต่าง ๆ เป็นวิธีการ
หนึ่งที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย การเผยแพร่ดังกล่าวอาศัยช่องทางทั้งสื่อมวลชนและสื่อบุคคล

๒. การให้การศึกษา ปัญหาเสพติดเป็นปัญหาของเด็กวัยรุ่น การป้องกันปัญหาต้อง
กระทำตั้งแต่ระยะแรกของชีวิต ดังนั้นในทางปฏิบัติจึงต้องอาศัยการศึกษาเป็นช่องทางในการป้องกัน
การป้องกันด้วยวิธีนี้กระทำได้โดยสอดแทรกความรู้เรื่องยาเสพติดไว้ในหลักสูตรการศึกษาในระดับ
ชั้นต่าง ๆ

๓. การจัดกิจกรรมทางเลือก สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้คนใช้ยาเสพติดเพื่อแก้
ปัญหา ก็เพราะบุคคลไม่มีทางเลือกอื่นที่มีคุณค่า ดังนั้นในการจัดหาทางเลือกอื่น ๆ จึงเป็นการสร้าง
สภาพแวดล้อมที่ช่วยให้บุคคลรอดพ้นจากปัญหาเสพติดได้ ทางเลือกดังกล่าวได้แก่ การสันทนากการ
การให้คำปรึกษาหารือ เป็นต้น

การป้องกันในวงแคบ สำหรับบุคคลบางกลุ่มหรือพื้นที่บางแห่ง ซึ่งล่อแหลมต่อปัญหาการ
ป้องกันด้วยวิธีการในวงกว้าง ไม่สามารถที่จะแก้ปัญหาได้ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องดำเนินการแก้
ปัญหาโดยกำหนดขอบเขตหรือกลุ่มบุคคลให้แคบลง เพื่อให้การดำเนินงานปรากฏผลอย่างทันที่
กลุ่มบุคคลและพื้นที่ซึ่งจำเป็นจะต้องใช้มาตรการป้องกันในวงแคบ เช่น กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มผู้ว่างงาน
พื้นที่ในเขตสลัม หรือชุมชนบางแห่งที่มีการแพร่ระบาดของยาเสพติดอย่างกว้างขวาง

การป้องกันกรณีพิเศษ ปัญหาบางกรณีจำเป็นต้องใช้วิธีการแก้ไขเป็นพิเศษ เช่น ผู้ที่กำลัง
เผชิญปัญหาคับข้องใจ ซึ่งต้องการความช่วยเหลืออย่างรีบด่วนหรือการป้องกันผู้เลิกคิดมีให้ดับไป
คิดซ้ำ ปัญหาเหล่านี้จำเป็นต้องใช้วิธีการป้องกันเป็นกรณีพิเศษ ทั้งนี้เพื่อแก้ปัญหาได้อย่างทันที่

วินัย เกษมเศรษฐ (วินัย เกษมเศรษฐ ๒๕๒๓ : ๘๑) ได้เสนอหลักและแนวคิดใน
การป้องกันการพึ่งยาไว้ดังนี้

- ๑. การปรับปรุงการสื่อความหมาย และความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม
- ๒. การปรับปรุงนิสัยทางสุขภาพและอนามัย
- ๓. การจัดข้อเสนอเทศที่มีความแม่นยำเกี่ยวกับเรื่องติดยา ฤทธิ์ของยา ใช้สร้างเสริม
ความเข้าใจในการใช้ยาอย่างถูกต้อง

๔. การส่งเสริมให้เกิดความรู้สึกนับถือตนเอง
๕. การให้แสดงออกในด้านจินตนาการ ความสนใจ ความคิดสร้างสรรค์ และเมตตา
กรุณา
๖. การช่วยเหลือให้เรียนรู้ในเรื่องความโกรธ ความเสียใจ และความผิดหวัง
๗. การส่งเสริมให้มีโอกาสที่จะได้รับประสบการณ์ที่ดีในบ้าน สถานที่ทำงานและชุมชน

การให้การศึกษารื่องยาเสพติดแก่นักเรียน

เนื่องจากการระบาดของยาเสพติดมีแนวโน้มมุ่งสู่เด็กและเยาวชนมากขึ้น จำเป็นที่จะต้องดำเนินการป้องกันมิให้เกิดปัญหาที่ยุ่ยยากและแก้ไขลำบากภายหลัง (เยาวชนกับปัญหาเสพติด ๒๕๒๑ : ๑) การให้การศึกษารื่องยาเสพติด คือให้ความรู้เรื่องยาเสพติด การให้การศึกษารื่องยาเสพติด เพื่อเด็กและเยาวชนมิให้ติดยาเสพติดให้สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาด้วยตนเอง เมื่อต้องเผชิญกับปัญหาเสพติด (การอบรมปฏิบัติการศึกษารื่องยาเสพติด ๑๙๗๙ : ๒๗) จุดมุ่งหมายของการให้การศึกษารื่องยาเสพติดในระยะสั้นคือ การป้องกันการใช้ยาเสพติดและในระยะยาว คือ การสร้างนิสัย พัฒนาสติปัญญา ส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองและการปลูกฝังทัศนคติที่ถูกต้อง (องค์การอนามัยโลก ๑๙๗๔ : ๔๕)

ปัจจุบันการให้การศึกษารื่องยาเสพติดภายในโรงเรียนเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับโทษของสิ่งเสพติด ลักษณะและความประพฤติกของผู้ติดยาเสพติด ประเภทของสิ่งเสพติด สาเหตุ ผลร้าย การป้องกัน สถานที่บำบัดรักษา กิจกรรมเกี่ยวกับความรู้และการป้องกันยาเสพติด (หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ๒๕๒๔ : ๑๗๘)

นอกจากการให้ความรู้โดยตรงแล้ว การสอดแทรกความรู้เรื่องยาเสพติดในวิชาอื่น ๆ เช่น หน้าที่พลเมือง ศิลปกรรม วิทยาศาสตร์ พลศึกษา คณิตฯ ฯลฯ ยังเป็นสิ่งที่พึงกระทำ ควบคู่กับความระมัดระวัง ให้มีความกลมกลืนเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของวิชานั้น มิใช่เป็นเพียงการเพิ่มเข้าไปในเนื้อหาเดิมเท่านั้น และควรนำความรู้เรื่องยาเสพติดนี้บรรจุไว้ในหลักสูตร

อย่างกว้าง ๆ ไม่จำเพาะเจาะจง ซึ่งจะมีผลดีตรงที่สามารถปรับปรุงเนื้อหาให้เหมาะสมกับวัย และพัฒนาการของเด็กได้ดีกว่า อันจะช่วยให้สามารถปลูกฝังแนวความคิดในเรื่องนี้ได้สะดวก โดยอาศัยกระบวนการเรียนการสอนที่ติดต่อกันหลาย ๆ ชั้น (คู่มือแนวปฏิบัติป้องกันและปราบปราม ยาเสพติดในสถานศึกษา ๒๕๒๑ : ๗๔)

หลักในการจัดการเรียนการสอนเรื่องยาเสพติดให้มีประสิทธิภาพนั้น ควรคำนึงในเรื่องต่อไปนี้ (การอบรมปฏิบัติการป้องกันยาเสพติด ๑๕๓๔ : ๔๔)

๑. ควรคำนึงถึงกลุ่มประชากรที่จะให้การศึกษา เช่น เพศ วัย ระดับ ชั้น พื้นฐาน ความรู้ การดำรงชีวิต ฯลฯ เพราะเนื้อหาและวิธีการในการให้ความรู้ย่อมแตกต่างกัน

๒. ควรให้ผู้เรียนได้มีส่วนในการเรียนการสอน เช่น การจัดสัมมนา การอภิปราย ฯลฯ

๓. การให้ข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดต้องมีรากฐานบนความจริง ไม่เป็นไปในเชิงขู่หรือเกินความจริง จะทำให้เด็กเกิดความไม่เชื่อถือ (ปรีชา จำปารัตน์ ๒๕๒๒ : ไม่มีเลขหน้า)

๔. ควรเน้นในด้านการป้องกันมากกว่าการปราบปรามหรือบำบัดรักษา

๕. ควรมุ่งสร้างเสริมพัฒนาการในค่านิยมที่ดี อารมณ์ในสังคมของเด็กเกี่ยวกับยาเสพติด

๖. ควรใช้ทรัพยากรและวัสดุอุปกรณ์ให้เกิดประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

สมาร์ท และเฟเจอร์ (Smart and Fejer. ๑๕๓๔ : ๗ - ๘) ได้กล่าวถึง

เทคนิควิธีการสอนเรื่องยาเสพติดไว้ ดังต่อไปนี้คือ

๑. สอนให้ผู้เรียนเกิดความหวาดกลัวในพิษภัยของยาเสพติด

๒. ใ้กับผู้เรียนร่วมอภิปรายหรือโต้แย้ง

๓. เชิญวิทยากรหรือผู้ทรงคุณวุฒิมาให้ความรู้

๔. ใ้กับผู้เรียนผลัดกันสอน

๕. สร้างความรู้และความเข้าใจแก่ผู้เรียน

- ๖. ใ้ผู้เรียนเผชิญหน้ากับความเป็นจริง เช่น ช่วยแก้ปัญหาให้เพื่อนที่ติดยาเสพติด
- ๗. แสดงละคร หรือการละเล่นต่าง ๆ

การสร้างอุปกรณ์การเรียนการสอนเรื่องยาเสพติด (ความรู้และข้อคิดเกี่ยวกับการใช้
 ขบวนการศึกษาเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ๒๕๒๒ : ๗) ควรพิจารณาในแง่ต่อไปนี้

- ๑. ความถูกต้องของข้อมูล
- ๒. คุณค่าในด้านกรเรียนการสอน
- ๓. ความเหมาะสมกับยุคสมัย
- ๔. ความชัดเจนของข้อมูลตามเป้าหมาย
- ๕. ประสิทธิภาพในการเปลี่ยนทัศนคติ
- ๖. ความน่าเชื่อถือ
- ๗. คุณค่าทางวิชาการ
- ๘. ประสิทธิภาพในการดึงดูดความสนใจ
- ๙. ความเหมาะสมต่อกลุ่ม

เฮนส์ (Haines. ๑๙๗๒ : ๕๕๕ - ๕๕๖ A) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับหลักเกณฑ์
 ในการพัฒนาการเรียนการสอนเรื่องยาเสพติดในโรงเรียนไว้ ดังต่อไปนี้

- ๑. วัตถุประสงค์การเรียนการสอนเรื่องยาเสพติด คือ การปลูกฝังทัศนคติที่ถูกต้อง
 เกี่ยวกับยาเสพติด
- ๒. ทัศนคติและพฤติกรรมของครูผู้สอนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ
 ในการสอน
- ๓. การเรียนการสอนเรื่องยาเสพติดจะมีประสิทธิภาพมากที่สุด หากได้มีการตระเตรียม
 ความซึ้นตอน
- ๔. ความรู้ทักษะและความสามารถของนักเรียน ตลอดจนสภาพแวดล้อมของสังคมมีส่วน
 สำคัญต่อการเรียนการสอน
- ๕. วิธีการในการให้ความรู้เรื่องยาเสพติด มีผลต่อทัศนคติของนักเรียน

ในการประชุมสัมมนาเกี่ยวกับการให้การศึกษาเพื่อป้องกันยาเสพติดขององค์การอนามัยโลก
ที่ประเทศฟิลิปปินส์ (การประชุมสัมมนาเกี่ยวกับการให้การศึกษาเพื่อป้องกันยาเสพติด ๑๙๗๖ : ๑๕)
ระหว่างวันที่ ๔ - ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๘ นั้น ที่ประชุมได้อภิปรายเกี่ยวกับวิธีการสอน
เรื่องยาเสพติด ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

๑. การจัดกิจกรรมที่น่าสนใจนอกเหนือจากการใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ แล้วยังคือทำให้ผู้
เรียนได้มีการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือจัดอภิปรายกลุ่มเกี่ยวกับเรื่องปัญหา ยาเสพติดที่มี
ความสัมพันธ์กับผู้เรียน

๒. การจัดฉายภาพยนตร์ เกี่ยวกับยาเสพติด ควรเลือกเรื่องที่น่าสนใจและเหมาะสม
ทั้งในด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหา ตลอดจนสอดคล้องกับขนบธรรมเนียมประเพณีนั้น ๆ ด้วย

๓. ถึงแม้ว่าวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ จะมีประโยชน์ แต่หากทำได้ยากก็ไม่จำเป็นที่จะต้อง
ชวนชวาทามาใช้ เพราะเทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพของครูเป็นสิ่งสำคัญกว่า

๔. การสอนเรื่องยาเสพติดควรกระทำด้วยความระมัดระวัง เพื่อมิให้กลายเป็นคาบ
สองคม เช่น การนำยาเสพติดของจริงมาให้ดู การสาธิตเกี่ยวกับวิธีการเสพ เป็นต้น

๕. การสอนโดยวิธีทำให้กลัวนั้นควรใช้อย่างสมเหตุสมผล

ในด้านผลการประเมินผลเกี่ยวกับการเรียนการสอนเรื่องยาเสพติดนั้น มีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้
คือ (องค์การการประชุมสัมมนาเกี่ยวกับการให้การศึกษาเพื่อป้องกันยาเสพติด ๑๙๗๖ : ๒๓)

๑. การประเมินผลควรกระทำในลักษณะของการติดตามผลอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องกัน

๒. ควรเน้นในด้านของทัศนคติและพฤติกรรมมากกว่าด้านเนื้อหา

๓. ควรประเมินผลภายหลังระยะเวลาหนึ่งผ่านไป ไม่ควรทำทันทีที่เรียนจบครั้งหนึ่ง ๆ

๔. ควรประเมินผลในด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ (องค์การการศึกษาแห่งสหประชาชาติ

๑๙๗๖ : ๕)

๔.๑ การพัฒนาทัศนคติและความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด

๔.๒ การพัฒนาบุคลิกภาพ เช่น การตัดสินใจ การแก้ปัญหา

๔.๓ การเปลี่ยนพฤติกรรม

ครู

ครูเป็นบุคคลสำคัญในโรงเรียนที่จะให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด ตลอดจนช่วยแก้ปัญหา ยาเสพติดแก่นักเรียนได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้สอนเรื่องยาเสพติดหรือครูประจำชั้น ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับนักเรียนในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก ซึ่งอาจกล่าวถึงบทบาทของครูในเรื่องนี้ได้ ๓ ประการใหญ่ ๆ คือ (Girdano. ๑๕๗๖ : ๑๓)

๑. เป็นผู้มีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์ ตลอดจนเนื้อหาของโปรแกรมการสอนเรื่องยาเสพติด

๒. เป็นผู้เลือกใช้ข้อมูล เทคนิควิธีสอนและกิจกรรมที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

๓. เป็นผู้ประเมินผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

คุณสมบัติของครูผู้สอนเรื่องยาเสพติด ควรประกอบด้วยลักษณะต่อไปนี้ คือ (การประชุมสัมมนาเกี่ยวกับการให้การศึกษเพื่อป้องกันยาเสพติด ๑๕๗๖ : ๑๕ - ๑๖)

๑. มีความเข้าใจในพฤติกรรมของนักเรียนในเรื่องของวัยและระดับชั้นต่าง ๆ

๒. มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดเป็นอย่างดี (Dunfee and Gierke ๑๙๗๖. ๑๕๗๖ : ๑๓)

๑๕๗๖ : ๑๓)

๓. มีความคุ้นเคยกับสภาพปัญหา ยาเสพติดในท้องถิ่นนั้น ๆ

๔. มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอนหลาย ๆ แบบ

๕. มีความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพของสังคมที่เปลี่ยนแปลง

๖. มีความสนใจใฝ่รู้

๗. มีความสามารถในการค้นหาความผิดปกติทางกาย อารมณ์ และพฤติกรรมของ

นักเรียน ตลอดจนการแก้ไขอย่างเหมาะสม

๘. มีความสามารถในการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดภายนอกโรงเรียนได้

นอกจากนี้ ออสแมน (Osman. ๑๙๗๖ : ๘๒ - ๘๓) ได้กล่าวว่สิ่งสำคัญ

๓ ประการ ที่ครูผู้สอนเรื่องยาเสพติดพึงระลึกถึง คือ

- ๑. นักเรียนส่วนใหญ่อาจจะมีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติดดีกว่าครู
- ๒. นักเรียนและครูต่างก็มีค่านิยมที่แตกต่างกัน
- ๓. การสอนให้นักเรียนสามารถนำความรู้นี้ไปใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวันนั้นสำคัญ

กว่าการให้ความรู้ทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับยาเสพติด

คณะกรรมการอำนวยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้แนะแนวปฏิบัติสำหรับครูประจำชั้นในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดแก่นักเรียนไว้ดังนี้ (คู่มือแนวปฏิบัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา ๒๕๒๑ : ๑๖๒ - ๑๖๘)

๑. ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ เพื่ออบรมชี้แจงให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจและสามารถป้องกันตนเองจากพิษภัยของยาเสพติดได้ โดยครูพยายามสอดแทรกคำชี้แจงทุกโอกาสที่สามารถกระทำได้ มีใจเฉพาะในช่วงเวลาที่มีการเรียนการสอนเรื่องยาเสพติดเท่านั้น

๒. หมั่นสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในชั้นของตนอยู่เสมอว่านักเรียนคนใดมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกไปจากสภาพปกติบ้าง และบันทึกพฤติกรรมนั้นในทะเบียนประวัติของนักเรียน เพื่อประกอบการพิจารณาหาทางช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหายาเสพติด ต่อไป

๓. เข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของนักเรียนตามโอกาสที่จะทำได้ เช่น กิจกรรมเสริมหลักสูตร การบันเทิง ฯลฯ เพื่อสร้างความใกล้ชิดสนิทสนมและช่วยในการสอดส่องดูแลพฤติกรรมของนักเรียนได้ทั่วถึงยิ่งขึ้น

๔. หาโอกาสพบปะผู้ปกครองนักเรียน เพื่อปรึกษาหารือหรือร่วมมือกันแก้ไขเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียน หรือไปเยี่ยมบ้านนักเรียนโดยเฉพาะเด็กที่อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม หอพัก เพื่อประเมินสภาพแวดล้อมทางสังคมของเด็กว่าจะ เป็นสาเหตุนำไปสู่ปัญหายาเสพติดหรือไม่

๕. ในกรณีที่สงสัยหรือรู้ว่านักเรียนคนใดมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมเกี่ยวกับยาเสพติด ต้องรีบดำเนินการช่วยเหลือหรือแก้ไขสถานการณ์ตามที่เห็นสมควรโดยทันที

นอกจากครูผู้สอนโดยตรงแล้ว บุคคลผู้มีความสำคัญที่จะช่วยให้การดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเพียงใดนั้น คือ หัวหน้าสถานศึกษาหรือผู้บริหารโรงเรียนซึ่งควรปฏิบัติตามแนวทางดังนี้ (ข้อมูลการวิจัยเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ๒๕๒๑ : ๑๑๕ - ๑๑๘)

๑. จัดให้มีการศึกษาอบรมเกี่ยวกับโทษภัยของยาเสพติดและวิธีการป้องกันแก่นักเรียนอยู่เสมอ เมื่อนักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจอย่างแท้จริงจากโรงเรียนแล้ว ก็จะไม่ตกเป็นทาสของยาเสพติดได้โดยง่าย

๒. จัดให้มีบุคลากรรับผิดชอบในด้านกำกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในโรงเรียน เช่น คณะกรรมการป้องกันการใช้ยาเสพติด ครูแนะแนว นักสังคมสงเคราะห์

๓. จัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการป้องกันยาเสพติด เช่น การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้เรื่องยาเสพติด การจัดนิทรรศการต่อต้านยาเสพติด การจัดตั้งชมรมเพื่อการศึกษาหรือนันทนาการ เป็นต้น

๔. เข้ารับการฝึกอบรมด้วยตนเองและจัดให้ครูในโรงเรียนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องได้เข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดในสถานศึกษา

๕. ให้ความร่วมมือกับหน่วยงานที่ทำหน้าที่ป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตลอดจนชุมชนที่โรงเรียนตั้งอยู่ เพื่อร่วมมือกันต่อต้านยาเสพติด

กิจกรรมการป้องกันยาเสพติด

นอกเหนือจากการจัดการเรียนการสอนเรื่องยาเสพติดตามหลักสูตรโดยตรงแล้ว การจัดกิจกรรมในโรงเรียนก็นับเป็นการช่วยส่งเสริมให้งานป้องกันยาเสพติดดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ได้แก่ การจัดนิทรรศการเกี่ยวกับยาเสพติด การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้เรื่องยาเสพติด การจัดตั้งคณะกรรมการป้องกันยาเสพติด ตลอดจนการจัดตั้งชมรมเพื่อศึกษาหรือนันทนาการ เป็นต้น

กิจกรรมเหล่านี้ นอกจากจะเป็นเครื่องช่วยป้องกันปัญหายาเสพติดแก่เด็กแล้วยังช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ชีวิตจริงในทางปฏิบัติ ได้ค้นพบความสนใจและความถนัดของตนเอง เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ดังนั้น ปัญหาการอยู่ว่าง ๆ และเที่ยวเตร่ของเด็กก็จะหมดไป เมื่อเขาพบสิ่งที่น่าสนใจ และทำให้เพลิดเพลินได้แล้ว (ประเสริฐ คันสกุล ๒๕๒๒ : ๕๘) การดำเนินงานดังกล่าวควรมีวัตถุประสงค์ ดังนี้คือ (Nowlis. ๑๙๗๕ : ๖๗)

๑. เพื่อสร้างสภาพภายในโรงเรียนให้เด็กบังเกิดความรักและพอใจในตัวเองตลอดจนรู้จักคบหากับคนอื่น
๒. เพื่อให้เด็กรู้จักตัดสินใจแก้ปัญหาและมีพัฒนาการที่เหมาะสม
๓. เพื่อจัดกิจกรรมทางวิชาการ สังคม วัฒนธรรมและนันทนาการให้เด็กได้เลือกเป็นทางออกแทนการใช้ยาเสพติด

หลักการจัดนิทรรศการ เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ควรคำนึงถึงข้อต่อไปนี้ (คู่มือแนวปฏิบัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา ๒๕๒๑ : ๑๓๗ - ๑๔๐)

๑. เปิดเผยความร้ายแรงของยาเสพติดตามสภาพเป็นจริงไม่เสริมแต่งให้น่ากลัวเกินความจริง
๒. การแสดงตัวอย่างยาเสพติดบางชนิด เป็นสิ่งพึงระวังเป็นพิเศษมิให้เป็นการกระตุ้นให้ผู้ไม่เคยหรือเคยเสพยาเสพติดเกิดความต้องการเสพขึ้นมา
๓. แสดงผลการใช้มาตรการทางกฎหมายในการปราบปรามผู้ผลิตหรือจำหน่ายยาเสพติดด้วย เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจมิให้เอาเยี่ยงอย่าง
๔. เปิดเผยพฤติกรรมอันน่ารังเกียจของผู้ตกเป็นทาสยาเสพติดเพื่อให้ผู้เกิดความรังเกียจและเกรงกลัวในพิษภัย
๕. ตัวเลขสถิติเกี่ยวกับผู้ติดยาเสพติด ควรนำมาแสดงเฉพาะที่มีประโยชน์และที่เห็นได้ชัดเจนจริง ๆ ในทางป้องกันเท่านั้น เพื่อมิให้ผู้เกิดความเบื่อหน่ายหรือเข้าใจไขว่เขวได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเกี่ยวกับ "การป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในทัศนะของผู้บริหารและครู" ในประเทศไทยนั้นยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยมาก่อน แต่มีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดในค่านต่าง ๆ ไว้อย่างกว้างขวาง ผู้วิจัยได้รวบรวมผลงานวิจัยที่เห็นว่ามีความเกี่ยวข้องบ้างไว้ดังนี้

ทัศนีย์ กำปันทอง (ทัศนีย์ กำปันทอง ๒๕๑๗ : ๑๗ - ๑๕) ได้ทำการวิจัยถึงสาเหตุการติดยาเสพติดของคนไข้ในโรงพยาบาลบางแห่งในกรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า สาเหตุการติดยาเสพติดของคนไข้ มีดังต่อไปนี้

อายุ ๗ - ๑๓ ปี เพราะถูกล่อลวง

อายุ ๑๔ - ๒๐ ปี เพราะอยากรู้อยากเห็น

อายุ ๒๑ - ๖๐ ปี เพราะการทดลองและสาเหตุทางจิตใจ

นอกจากนี้ยังพบว่าร้อยละ ๕๕ ของคนไข้ยาเสพติดมาจากครอบครัวที่มีการแตกแยกร้อยละ ๕๒ มีประวัติในการกระทำผิดกฎหมายและยาเสพติดที่ซ้ำมากที่สุด คือ เฮโรอีน

ในปีเดียวกัน นายแพทย์ฝน แสงสิงแก้วและคณะ (Saengsingkaew and other. ๑๕๓๔ : ๑๕๔ - ๑๕๕) ได้ทำการสำรวจการใช้ยาเสพติดของนักเรียนโดยใช้สุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนอายุระหว่าง ๑๓ - ๒๕ ปี ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร นครราชสีมา และเชียงใหม่ จำนวน ๑,๕๐๖ คน พบว่านักเรียนร้อยละ ๒๕ เคยใช้ยาเสพติด วิธีการหายานั้นส่วนมากได้มาจากเพื่อนและหาด้วยตนเอง นักเรียนที่ใช้ยาส่วนมากอาศัยอยู่กับบิดามารดา และส่วนมากมีบิดามารดาที่สูบบุหรี่หรือดื่มสุรา และชนิดของยาที่ใช้ส่วนมากได้แก่ กัญชา

จันทร์เพ็ญ อัครสถิตานนท์ (จันทร์เพ็ญ อัครสถิตานนท์ ๒๕๑๘ : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยถึงสาเหตุการติดยาเสพติดของเด็กวัยรุ่น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นวัยรุ่นที่ติดยาเสพติด อายุระหว่าง ๑๓ - ๒๐ ปี ที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลรัฐผู้วิญาน ในเดือนมกราคม ๒๕๑๘ จำนวน ๘๓ คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้ชายส่วนใหญ่อยู่ในชุมชนที่มี

แหล่งค้ายาเสพติดและมีผู้เสพยาเป็นจำนวนมาก สาเหตุที่ทำให้ติดยาเสพติดเนื่องมาจากเพื่อน
ชักชวน อายากทดลอง ความสนุก ยาเสพติดที่ใช้ครั้งแรก คือ กัญชา

ในปีเดียวกัน เปรมจิต ชลวิถี (เปรมจิต ชลวิถี ๒๕๑๔ : บทคัดย่อ) ได้ทำการ
สำรวจเยาวชนติดยาเสพติดที่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า จำนวน ๒๑๓ คน
โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ พบว่าเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น ร้อยละ ๔.๒๔ ระดับ
ประถมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ ๕.๐๘ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ ๓๕.๖๐ ระดับมัธยม
ศึกษาตอนปลาย ร้อยละ ๕๕.๐๘ ส่วนสาเหตุที่ทำให้ติดยาเนื่องมาจากอยากรทดลอง ร้อยละ
๔๓.๒๖ เพื่อนแนะนำ ร้อยละ ๑๗.๓๔ และยาเสพติดที่ใช้มากที่สุด คือ เฮโรอีน

สุชาติ บัณฑุ์นัทกุล (สุชาติ บัณฑุ์นัทกุล ๒๕๑๕ : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา
เพื่อเปรียบเทียบเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจากภาคต่าง ๆ ของ
ประเทศจำนวน ๑๐๖ คน อายุระหว่าง ๑๓ - ๑๘ ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้
เด็กและเยาวชนติดยาเสพติดและความแตกต่างของยาเสพติดที่ใช้ตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ
ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ทำให้เด็กและเยาวชนติดยาเสพติดได้แก่ การมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้
เด็กและเยาวชนติดยาเสพติดและความแตกต่างของยาเสพติดที่ใช้ตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ
ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ทำให้เด็กและเยาวชนติดยาเสพติดได้แก่ การมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้
เด็กและเยาวชนติดยาเสพติด ความต้องการกับทุกซ์ การคลุกคลีกับการซื้อขายยาเสพติดและ
ความอยากรลองสำหรับสิ่งที่มีผู้ติดยาเสพติดปรารถนามากที่สุด คือ ความรักจากพ่อแม่ รองลงมาคือ
การศึกษา ส่วนยาเสพติดที่เด็กและเยาวชนดังกล่าวใช้ตามภาคต่าง ๆ นั้น มีความแตกต่างกันใน
ด้านปริมาณและชนิดของยา คือภาคกลางมีผู้ติดยาเสพติดมากที่สุดโดยเฉพาะเฮโรอีน และภาคเหนือ
มีผู้ติดยาเสพติดน้อยที่สุด ทั้งนี้ผู้ติดยาเสพติดทุกภาคต่างมีความเห็นตรงกันว่ายาเสพติดเป็นเครื่อง
กับทุกซ์และทำให้ปรับตัวเข้ากับสังคมได้

ในปีเดียวกัน เสรีน ปุณณะพิธานนท์ (เสรีน ปุณณะพิธานนท์ ๒๕๑๕ : ๒ - ๒๔)
ได้ทำการสำรวจทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อยาเสพติดและประเมินเกี่ยวกับประสิทธิผลของวิธีการ
ป้องกันและให้การศึกษโดยใช้กลุ่มตัวอย่าง ประชากร คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาและนักศึกษา
วิทยาลัยครู จำนวน ๑,๐๓๔ คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยสรุป
ได้ว่า

๑. การใช้ยาเสพติดได้เพิ่มมากขึ้นในช่วงระยะเวลาห่างสำรวจครั้งที่แล้ว (พ.ศ. ๒๕๑๕) กับครั้งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เฮอร์โอินซึ่งเพิ่มเป็นหลายเท่าในโรงเรียน ทุกประเภทรวมทั้งยาระงับประสาทต่าง ๆ ด้วย

๒. สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตและการหายามาได้โดยง่าย เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ใช้ยาเสพติดเป็นครั้งแรก

๓. นักเรียนและนักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย เกี่ยวกับยาเสพติดให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

๔. นักเรียนและนักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การให้การศึกษาเรื่องยาเสพติด ยังไม่ประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง

๕. ผู้ที่ไม่เคยใช้ยาเสพติดเลยนั้น มีเหตุผลมาจากความไม่สนใจและกลัวอันตรายจากการใช้ ซึ่งมีอยู่ประมาณ ร้อยละ ๕๕

พรศรี พัฒนพงศ์ (พรศรี พัฒนพงศ์ ๒๕๒๐ : ๕๓ - ๕๔) ได้สำรวจปัจจัยที่สนับสนุน และที่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา โดยใช้แบบ สอมถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นครู ผู้ผ่านการอบรมในการประสานงานการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน ๕๐๐ คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

๑. การปฏิบัติงานในสถานศึกษาส่วนมาก เป็นงานในลักษณะแก้ไขปัญหามากกว่าการ ป้องกัน

๒. งานที่ทำเป็นหมู่คณะ งานที่ต้องอาศัยความร่วมมือจากบุคคลากรอื่น และการแสวงหา ทรัพยากรจากภายนอกนั้น สถานศึกษาปฏิบัติกันเพียงส่วนน้อย

๓. ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงาน คือ ผู้บังคับบัญชาไม่ให้ความสนับสนุนเท่าที่ควร ขาดความร่วมมือจากครู ผู้ปกครองและนักเรียน ขาดงบประมาณและตัวบุคคลากรในการปฏิบัติงาน

ในปีเดียวกัน สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้ทำการสำรวจภาวะการป้องกันและเผยแพร่พิษภัยยาเสพติด ในโรงเรียนพินุญลย์ประชาสรรค์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรครู จำนวน ๑๐ คน นักเรียนจำนวน ๓๕๓ คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสัมภาษณ์และแบบทดสอบ ผลจากการวิจัยสรุปได้ดังนี้ คือ

๑. โรงเรียนพินุญลย์ประชาสรรค์ ได้จัดตั้งคณะกรรมการชั้นคณะหนึ่งมีหน้าที่ป้องกันและเผยแพร่ความรู้เรื่องยาเสพติดแก่นักเรียน
๒. มอหมายให้ครูประจำชั้นสอดส่องดูแล พฤติกรรมของนักเรียนอย่างใกล้ชิด หากพบว่ามีเด็กติดยาเสพติดก็จะให้พักการเรียนชั่วคราว เพื่อจัดส่งเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลต่อไป
๓. จัดส่งครูเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับยาเสพติด
๔. ทุก ๆ ปี จะมีการจัดนิทรรศการยาเสพติด เชิญวิทยากรมาบรรยายแจกเอกสารและฉายภาพยนตร์ให้ชม
๕. การทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพิษภัยของยาเสพติดของนักเรียนโดยใช้แบบทดสอบ จำนวน ๒๐ ข้อ พบว่านักเรียนมีความรู้ความเข้าใจอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ (รายงานผลการสำรวจภาวะการป้องกันและเผยแพร่พิษภัยยาเสพติดในโรงเรียนพินุญลย์ประชาสรรค์ ๒๕๒๐ : ๓ - ๒๑)

นายแพทย์ วิชัย โปษยะจินดา และคณะ (Poshyachinda and other. ๑๕๓๔ : ๓) ได้ทำการสำรวจการใช้ยาเสพติดของนักศึกษาวิทยาลัยครู ๓ แห่ง อายุระหว่าง ๑๗ - ๒๓ ปี

ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักศึกษาชายมีอัตราการใช้ยาเสพติดชนิดต่าง ๆ เป็นลำดับดังนี้ คือ กัญชา ร้อยละ ๓๐ - ๔๐ น้ำมันระเหย ร้อยละ ๒๕ - ๓๕ ยากระตุ้นประสาท ร้อยละ ๑๐ - ๑๕
๒. นักศึกษาหญิง มีอัตราการใช้ยาเสพติดทุกชนิดน้อยกว่านักศึกษาชายมาก ยกเว้นน้ำมันระเหย ซึ่งมีอัตราการใช้ในนักศึกษาหญิงถึง ร้อยละ ๒๕ - ๓๖

๓. วัลยะ ๓๐ - ๕๐ ของนักศึกษาคู่เคยใช้ยาเสพติด ไม่ว่าจะเป็ชนิดใดยังคงใช้ยานั้นอยู่ในระยะ ๓๐ วันที่แล้มา

นายแพทย์ พีระยศ ทรงสวัสดิ์ (พีระยศ ทรงสวัสดิ์ และคณะ ๒๕๒๒ : ๒) ได้ทำการวิจัยเบื้องต้น เพื่อสำรวจทัศนคติของอาจารย์เกี่ยวกับยาเสพติด โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นอาจารย์ชาย และหญิงในโรงเรียนระดับอาชีวะ ๑ โรงเรียน จำนวน ๓๐ คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามผลการวิจัยพบว่า

๑. พื้นฐานความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติดของอาจารย์ชายและหญิงแตกต่างกัน
๒. อาจารย์รุ่นอาวุโสมีประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติดน้อยกว่าอาจารย์รุ่นหลัง
๓. อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่ายาเสพติดทุกชนิดเป็นอันตราย ต่อร่างกายและการเสพสิ่งเหล่านี้เป็นประจำเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง

๔. อาจารย์ใหญ่ส่วนใหญ่เห็นว่าผู้ที่ใช้ยาเสพติดและผู้ที่ใช้แล้วเป็นบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ

๕. แหล่งที่ให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดชนิดต่าง ๆ แก่อาจารย์ทั้งหมดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ นักเรียน หนังสือวิชาการและโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ และอาจารย์ในโรงเรียน

ในปีเดียวกัน กรมสามัญศึกษาได้ทำการสำรวจสภาพการป้องกันยาเสพติดให้โทษในโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน ๕๖๐ โรงเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นผู้บริหารโรงเรียน จำนวน ๕๖๐ คน และครูจำนวน ๑,๔๕๖ คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

๑. โรงเรียนส่วนใหญ่มีความสนใจต่อปัญหายาเสพติดในโรงเรียนอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง
๒. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดอยู่เสมอ กิจกรรมที่มีจำนวนโรงเรียนปฏิบัติมากที่สุด คือ การแนะแนวและสังคมสงเคราะห์ รองลงมาคือการเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับยาเสพติด

๓. ผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันว่า วิธีการแนะแนวเป็นวิธีปฏิบัติในการป้องกันนักเรียนติดยาเสพติดที่ดีที่สุด รองลงมาคือ การให้การอบรมนักเรียน

๔. ครูมีความเห็นว่า ความสนใจของนักเรียนเรื่องยาเสพติดอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง
๕. ครูมีความเห็นว่าหลักสูตรใหม่มีเนื้อหาเรื่องการป้องกันยาเสพติดมากกว่าหลักสูตรเก่า
๖. ปัญหาที่ครูประสบมากที่สุดในการจัดกิจกรรมเพื่อป้องกันยาเสพติด คือ การขาดแคลนอุปกรณ์ (รายงานของกรมสามัญศึกษาเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดให้โทษ ๒๕๒๒ : ๑๐

- ๑๐)

ปี พ.ศ. ๒๕๒๓ วรณนิภา บุญมานพ ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของครูโรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรม กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการให้การศึกษาร้อยยาเสพติด ผลการวิจัยพบว่า

๑. ครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการให้การศึกษาร้อยยาเสพติดแก่นักเรียนระดับประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรม เป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญยิ่งในปัจจุบันและการจัดการเรียนการสอนร้อยยาเสพติดในโรงเรียนควรได้รับการปรับปรุงส่งเสริมทั้งในด้านผู้สอน วิธีสอน วัสดุอุปกรณ์ และกิจกรรมพิเศษ

๒. ครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ผู้ปกครองและหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งของรัฐและเอกชนที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับยาเสพติด ควรให้ความช่วยเหลือร่วมมือในการป้องกันและปัญหายาเสพติดแก่เด็กเพิ่มมากขึ้น

๓. ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้การศึกษาร้อยยาเสพติดไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ (วรณนิภา บุญมานพ ๒๕๒๓: บทคัดย่อ)

สำหรับในต่างประเทศนั้น ได้มีงานวิจัยเกี่ยวกับยาเสพติดถึงแม้ว่าจะไม่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องนี้โดยตรง แต่ก็มีประโยชน์เกี่ยวข้องอยู่บ้าง ดังนี้

ค.ศ. ๑๙๗๔ สเปนเฟเวค (Spevack. ๑๙๗๔ : ๒๗๔๔ - A) ได้วิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ทักษะ และพฤติกรรมของนักเรียนที่ติดยาและไม่ติดยาเสพติดโดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา และใช้เวลาทำการวิจัยนานถึง ๓ ปี ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนที่คิดและไม่คิดยาเสพติดนั้น มีบุคลิกภาพ ทักษะ และพฤติกรรมแตกต่างกัน นักเรียนที่คิดยาเสพติดมีลักษณะของความเป็นผู้ใหญ่ น้อยกว่าและจะมีแนวโน้มของการใช้ยาเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่คิดยาส่วนใหญ่มีบิดามารดาที่สูบบุหรี่หรือดื่มสุรา

ในปีเดียวกัน โจนส์ (Jones. ๑๙๗๔ : ๒๕๔๓ - A) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบทักษะและความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดของนักเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ๒ กลุ่ม ๆ ละ ๖๐ คน กลุ่มหนึ่งนั้นได้เรียนโปรแกรมเรื่องยาเสพติดมาแล้ว ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งยังไม่เคยเรียน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันในด้านทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติด แต่มีความแตกต่างกันในด้านความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดและนักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อต้านยาเสพติดมากกว่านักเรียนชาย นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันนั้น มีทัศนคติต่อต้านยาเสพติดมากกว่านักเรียนที่บิดามารดาแยกกันอยู่

ค.ศ. ๑๙๗๗ เคชเชลสมีท (Kesselschmidt. ๑๙๗๗ : ๑๒๐ - ๑๒๑ A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาพัฒนาการด้านความสามารถพื้นฐานของครูผู้สอนเรื่องยาเสพติดในโรงเรียนประถมศึกษา โดยกำหนดประเด็นความสามารถของครูไว้ ๒ ประการ คือ ประการแรก ความรู้เกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวที่มีผลกระทบต่อเด็ก ประการที่สอง คือความสามารถในการประยุกต์ใช้ข้อมูลต่าง ๆ ที่มีในโรงเรียน โดยจัดประชุมปฏิบัติการสำหรับครูขึ้น ๒ ครั้ง และทำการทดสอบความสามารถของครูโดยดูจากสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน ปรากฏว่านักเรียนจำนวนมากได้แสดงออกถึงความสามารถที่มีอยู่และนักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าครูที่มีความสามารถในการประยุกต์ใช้ข้อมูลต่าง ๆ ที่มีในโรงเรียนนั้น มีส่วนช่วยให้การเรียนการสอนน่าสนใจตรงประเด็นและสนุกสนานกว่าครูที่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวที่มีผลกระทบต่อเด็ก

ค.ศ. ๑๙๗๘ ไลน์สไตน์ (Feinstein. ๑๙๗๘ : ๕๕๓๕ - A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดของนักศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ จำนวน ๔๒๕ คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามผลการวิจัยพบว่าการใช้ยาของนักศึกษา มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการใช้ยาของผู้ปกครอง กล่าวคือ ถ้าผู้ปกครองของนักศึกษาคนใดใช้ยาเสพติดชนิดใดแล้ว นักศึกษาค้นนั้นก็จะมีแนวโน้มที่จะใช้ยาเสพติดชนิดนั้นตามไปด้วย

ในปีเดียวกัน สโตคีย์ (Stokely. ๑๙๗๘ : ๖๐๒๖ - ๖๐๒๗ A) ได้ทำการวิจัยเพื่อประเมินผลการป้องกันยาเสพติด ซึ่งดำเนินการร่วมกันโดยโรงเรียนและชุมชนในรัฐแคลิฟอร์เนีย เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสัมภาษณ์และการสังเกตการณ์ โดยประเมินจากที่ไคร์บัวคุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยพบว่าวัตถุประสงค์ที่บรรลุผลสำเร็จสูงสุด คือ การมีส่วนร่วมในการป้องกันยาเสพติดของนักเรียน และผลงานของครูแนะแนวประจำโรงเรียน ส่วนวัตถุประสงค์ที่ยังต้องได้รับการพัฒนาได้แก่ การประสานสัมพันธ์ของชุมชน การมีส่วนร่วมในการวางแผนของนักเรียนและการจัดสรรเงินงบประมาณ

ค.ศ. ๑๙๗๕ บราวน์ (Brown. ๑๙๗๕ : ๓๗๕๒ - ๓๗๕๓ A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างของทัศนคติ ที่มีต่อยาเสพติดและความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคตินี้ กับความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายของโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐเท็กซัส เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีทัศนคติที่ดีต่อยาเสพติดมากกว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และนักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติเป็นไปในทางลบต่อยาเสพติดประเภทเฮโรอีน แอล.เอส.ดี. มากกว่า บุหรี่ กัญชา

ในปีเดียวกัน มาร์เคอร์ (Marker. ๑๙๗๕ : ๔๐๖๔ - A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจในโปรแกรมการเรียนเรื่องยาเสพติดของนักเรียนโดยทดลองใช้กับกลุ่มโรงเรียนทดลอง ๕ โรงเรียน ในรัฐโอคลาโฮมา เพื่อเปรียบเทียบเกี่ยวกับเทคนิคของการสอนและผลที่ได้รับ ระหว่างกลุ่มที่เป็นจริงและกลุ่มในอุดมคติ เครื่องมือที่ใช้คือ แบบทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจของผู้เรียนเกิดจากความสนใจในเทคนิควิธีการสอนอย่างมีประสิทธิภาพของผู้สอนนั่นเอง

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้ดำเนินการเป็นลำดับขั้น ดังนี้

๑. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
๓. การสร้างเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล
๔. การเก็บรวบรวมข้อมูลและการจัดกระทำกับข้อมูล
๕. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

๑. กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้กระทำกับบุคลากรครู ซึ่งจำแนกเป็นผู้บริหารโรงเรียนและครูที่อยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ที่ตั้งอยู่ในเขตชั้นใน และเขตชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร

๒. วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีเลือกแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ความที่ตั้งของโรงเรียน โดยทำดังนี้

การแบ่งโรงเรียนตามเขตชั้นในและชั้นนอก

เอารายชื่อโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานครทั้งหมด แล้วนำมาแบ่งออกเป็นสองประเภทตามสถานที่ตั้ง คือ โรงเรียนในเขตชั้นใน ได้แก่โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตบางรัก เขตยานนาวา เขตปทุมวัน เขตพระนคร เขตป้อมปราบ เขตพญาไท เขตห้วยขวาง เขตดุสิต เขตธนบุรี เขตคลองสาน เขตสัมพันธวงศ์ เขตบางกอกใหญ่ และเขตบางกอกน้อย รวม ๑๓ เขต กับโรงเรียนในเขตชั้นนอก ได้แก่ โรงเรียนที่ตั้งอยู่

ในเขตหนองจอก เขตมีนบุรี เขตพระโขนง เขตลาดกระบัง เขตบางเขน เขตบางกะปิ เขตหนองแขม เขตบางขุนเทียน เขตราชบุรีบูรณะ เขตคลองสาน และเขตภาษีเจริญ รวม ๑๑ เขต ซึ่งแบ่งตามการกำหนดท้องที่ในการปกครองของกรุงเทพมหานคร จะได้โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชั้นใน ๔๔ โรงเรียน โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชั้นนอก ๔๕ โรงเรียน สุ่มมาอย่างละ ๕๐% จะได้โรงเรียนในเขตชั้นใน ๒๔ โรงเรียน โรงเรียนอยู่ในเขตชั้นนอก ๒๕ โรงเรียน

การเลือกครู ใช้สุ่มแบบธรรมดามาโรงเรียนละ ๑๐%

การเลือกผู้บริหาร เอามาจากโรงเรียนที่สุ่มได้ทุกโรงเรียน

จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีรายละเอียดเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง ดังตาราง ๑

ตาราง ๑ แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

เขต	จำนวนโรงเรียน		จำนวนครู		จำนวนผู้บริหาร	
	ทั้งหมด	กลุ่มตัวอย่าง	ทั้งหมด	กลุ่มตัวอย่าง	ทั้งหมด	กลุ่มตัวอย่าง
ชั้นใน	๔๔	๒๔	๒,๓๔๐	๒๓๘	๔๔	๒๔
ชั้นนอก	๔๕	๒๕	๒,๘๐๐	๒๘๐	๔๕	๒๕
รวม	๘๙	๔๙	๕,๑๔๐	๕๑๘	๘๙	๔๙

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า จำนวนห้าช่วงที่สร้างขึ้นตามแบบของ ลิเคิร์ท (Likert) แบบสอบถามแยกเป็น ๓ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน จำนวน ๕๐ ข้อ แต่ละข้อถามสองด้าน คือ การป้องกันที่ปฏิบัติจริง กับการป้องกันที่ควรปฏิบัติ โดยจำแนกการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนออกเป็น ๔ ด้าน คือ

๑. ด้านการให้การศึกษา

จำนวน ๑๑ ข้อ จากข้อ ๑ - ๑๑

๒. ด้านความร่วมมือ

จำนวน ๑๓ ข้อ จากข้อ ๑๒ - ๒๔

๓. ด้านกิจกรรม

จำนวน ๑๓ ข้อ จากข้อ ๒๕ - ๓๗

๔. ด้านการประเมินผล

จำนวน ๑๓ ข้อ จากข้อ ๓๘ - ๕๐

ทั้งนี้ ได้กำหนด น้ำหนักคะแนน ในแต่ละช่องความคิดเห็นจากน้ำหนัก ๑ - ๕ หน่วย ตามลำดับ โดยให้น้ำหนักคะแนนแต่ละตัวมีความหมาย ดังนี้

๑ หมายถึง ปฏิบัติจริง น้อยมาก หรือ ควรปฏิบัติ น้อยมาก

๒ หมายถึง ปฏิบัติจริง น้อย หรือ ควรปฏิบัติ น้อย

๓ หมายถึง ปฏิบัติจริง ปานกลาง หรือ ควรปฏิบัติปานกลาง

๔ หมายถึง ปฏิบัติจริง มาก หรือ ควรปฏิบัติมาก

๕ หมายถึง ปฏิบัติจริง มากที่สุด หรือ ควรปฏิบัติมากที่สุด

ตอนที่ ๓ เป็นคำถามปลายเปิด ถามถึงปัญหาและข้อเสนอแนะในการป้องกันยาเสพติด

การสร้างเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

การสร้างเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีลำดับขั้นดังนี้

- ๑. ศึกษาขอบเขต และสาระสำคัญด้านการป้องกันยาเสพติดจากตำราและเอกสารต่าง ๆ
- ๒. ศึกษารายละเอียดของงานด้านการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน จากเอกสาร และจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

๓. นำข้อมูลที่ได้มาสร้างเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน ทั้ง ๔ ด้าน

๔. นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนและอาจารย์ที่ปรึกษาตรวจ ทั้งนี้เพื่อให้ได้คำถามที่ครอบคลุมในการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนครบทุกด้าน และให้ได้คำถามที่มีความเที่ยงตรงตามสภาพของงานที่ปฏิบัติจริง

๕. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามกับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๕๐ คน

๖. หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการนำแบบสอบถามที่จะทำการวิจัย ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๕๐ คน ซึ่งเป็นผู้บริหารและครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาวิจัยจริง เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีการ Coefficient Alpha (α) ซึ่งมีสูตรในการคำนวณ ดังนี้

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum b_i^2}{b_x^2} \right)$$

(อนันต์ ศรีโสภณ ๒๕๒๑ : ๒๖๕)

- α = ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
- b_i = ความแปรปรวนของข้อสอบแต่ละข้อ
- b_x = ความแปรปรวนของข้อสอบทั้งหมด
- n = จำนวนข้อ ในแบบทดสอบ

ปรากฏว่าได้ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละคำถามดังนี้

แบบสอบถามด้านการป้องกันที่ปฏิบัติจริง มีค่าความเชื่อมั่น ๐.๘๕

แบบสอบถามด้านการป้องกันที่ควรปฏิบัติ มีค่าความเชื่อมั่น ๐.๘๑

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการจัดกระทำกับข้อมูล

๑. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้รับความร่วมมือจากโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นอย่างดี ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างตามที่เลือกไว้ ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน ๕๓๐ ชุด เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ ๕๑๗ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๙๗.๑๘ ของแบบสอบถามที่ต้องการ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับแบบสอบถามดังตาราง ๒ ต่อไปนี้

ตาราง ๒ แสดงจำนวนแบบสอบถาม

เขต	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง		จำนวนแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืน		ร้อยละของแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืน	
	ผู้บริหาร	ครู	ผู้บริหาร	ครู	ผู้บริหาร	ครู
ชั้นใน	๒๔	๒๓๘	๒๔	๒๑๕	๑๐๐	๙๐.๓๓
ชั้นนอก	๒๕	๒๘๐	๒๕	๒๕๓	๑๐๐	๙๐.๓๕
รวม	๔๙	๕๑๘	๔๙	๔๖๘	๑๐๐	๙๐.๓๘
รวมทั้งหมด	๕๖๓		๕๑๗		๙๗.๑๘	

๒. การจัดกระทำกับข้อมูล

- ๒.๑ นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทั้งหมด ๕๓๐ ชุด คัดเอาเฉพาะที่สมบูรณ์ไว้ได้ จำนวน ๕๑๗ ชุด
- ๒.๒ นำแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด
- ๒.๓ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการศึกษาครั้งนี้ ได้ใช้สถิติ ดังนี้

๑. ค่าสถิติพื้นฐาน

๑.๑ ค่าคะแนนเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N} \quad (\text{Ferguson. } ๑๕๓๑ : ๔๕)$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๑.๒ ค่าความแปรปรวน (Variance) ใช้สูตร

$$= \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)} \quad (\text{Ferguson. } ๑๕๓๑ : ๖๖)$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

$(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนคิบทั้งหมดยกกำลังสอง

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๑.๓ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร

$$s = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}} \quad (\text{Ferguson. ๑๙๓๑ : ๖๖})$$

เมื่อ s แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนคิบทั้งหมดยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๒. การทดสอบสมมติฐาน เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ๒ กลุ่ม ใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}} \quad (\text{Ferguson. ๑๙๓๑ : ๑๕๒})$$

เมื่อ t แทน ค่าอัตราส่วนวิกฤต
 \bar{X}_1 แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑
 \bar{X}_2 แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๒
 S_1^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ ๑
 S_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ ๒
 N_1 แทน จำนวนคนในกลุ่มที่ ๑
 N_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มที่ ๒

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แบ่งออกเป็นสี่ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ การพิจารณาคะแนนเฉลี่ยรายชื่อของการป้องกันที่เป็นจริงและการป้องกัน
ที่มุ่งหวัง

ตอนที่ ๒ เปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการป้องกันที่เป็นจริง

ตอนที่ ๓ เปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการป้องกันที่มุ่งหวัง

ตอนที่ ๔ ปัญหาและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ตอนที่ ๑ การพิจารณาคะแนนเฉลี่ยรายชื่อของการป้องกันที่เป็นจริงและการป้องกันที่มุ่งหวัง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ เป็นการเสนอค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติทั้งที่เป็นจริง และที่มุ่งหวังของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ซึ่งเป็นการเสนอให้เห็นข้อมูลโดยส่วนรวมก่อนที่จะนำไปเปรียบเทียบระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในตอนต่อไป

ความหมายของคะแนนเฉลี่ยรายชื่อในตารางที่จะเสนอต่อไปนี้ แบ่งออกเป็นสามช่วง ตามเกณฑ์ของ เบสต์ (Best, ๑๕๖๓ : ๑๕๘ - ๑๕๙) ดังนี้

๓.๖๓ - ๕.๐๐	มีค่าอยู่ในระดับสูง
๒.๓๔ - ๓.๖๖	มีค่าอยู่ในระดับปานกลาง
๑.๐๐ - ๒.๓๓	มีค่าอยู่ในระดับต่ำ

๑.๑ คะแนนเฉลี่ยรายชื่อของการป้องกันที่เป็นจริง และการป้องกันที่มุ่งหวัง
ด้านการให้การศึกษา

การหาค่าคะแนนเฉลี่ยรายชื่อของการป้องกันที่เป็นจริงและการป้องกันที่มุ่งหวัง
ด้านการให้การศึกษา มีรายละเอียดดังตาราง ๓

ตาราง ๓ แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อของการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน
ตามที่เป็นจริง และตามที่ยังหวังว่าการให้การศึกษาตามที่เสนอของบุคลากรครู

ข้อ	ข้อความ	คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	
		การป้องกันที่เป็นจริง	การป้องกันที่ยังหวัง
๑	โรงเรียนได้จัดให้มีการสอนความรู้เกี่ยวกับ ยาเสพติด	๒.๖๔	๔.๐๘
๒	โรงเรียนได้จัดหาคู่มือสื่อการสอนเกี่ยวกับ การป้องกันยาเสพติดสำหรับครู	๒.๓๘	๔.๑๘
๓	โรงเรียนจัดให้มีการประชุมวางแผน การสอนความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด	๒.๘๑	๔.๐๑
๔	โรงเรียนได้จัดเชิญวิทยากรพิเศษมาให้ ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด	๒.๓๕	๓.๖๗
๕	โรงเรียนจัดให้มีการบริการแนะแนวทางแก่ นักเรียนในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการ ติดยา	๒.๓๘	๓.๗๐
๖	โรงเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดหลักสูตร เนื้อหาวิชาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด	๑.๖๕	๓.๖๗
๗	โรงเรียนมีการนิเทศการใช้หลักสูตรการ ป้องกันยาเสพติดอย่างจริงจัง	๑.๗๖	๓.๓๘
๘	ตรวจสอบแทรกความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดใน วิชาที่เห็นสมควร	๒.๗๗	๓.๐๒

ตาราง ๓ (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	
		การป้องกันที่เป็นจริง	การป้องกันที่มุ่งหวัง
๕	โรงเรียนจัดให้มีการอบรมประจำสัปดาห์เพื่อ การปฏิบัติตนของนักเรียนในการป้องกัน การติดยา	๒.๑๐	๓.๘๕
๑๐	โรงเรียนจัดให้มีการอบรมหน้าเสาธงใน ตอนเช้าเพื่อชี้ให้เห็นพิษภัยของยาเสพติด	๒.๕๑	๓.๑๘
๑๑	การสอนความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด ควรทำ สม่ำเสมอตลอดปีการศึกษา	๒.๖๖	๓.๕๓
	คะแนนเฉลี่ยทั้งหมด	๒.๓๓	๓.๖๕

จากตาราง ๓ แสดงว่าบุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันการติดยาเสพติดด้านการให้การศึกษาที่ปฏิบัติจริงโดยเฉลี่ย อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อวิเคราะห์รายข้อพบว่า บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันการติดยาเสพติดที่ปฏิบัติจริงระดับปานกลางในเรื่อง โรงเรียนได้จัดให้มีการสอนความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด โรงเรียนได้จัดหาคู่มือสื่อการสอนเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดสำหรับครู โรงเรียนจัดให้มีการประชุมวางแผนการสอนความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด โรงเรียนได้จัดเชิญวิทยากรพิเศษมาให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด โรงเรียนจัดให้มีการบริการแนะแนวทางแก่นักเรียนในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการติดยา ควรสอดคล้องความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดในวิชาที่เห็นสมควร โรงเรียนจัดให้มีการอบรมหน้าเสาธงใน

ตอนเช้าเพื่อให้เห็นพิษภัยของยาเสพติด และการสอนความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดควรทำ
 สม่ำเสมอตลอดปีการศึกษา ปฏิบัติจริงในระดับตัวในเรื่องโรงเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนด
 หลักสูตรเนื้อหาวิชาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด โรงเรียนมีการนิเทศการใช้หลักสูตรการ
 ป้องกันยาเสพติดอย่างจริงจัง และโรงเรียนจัดให้มีการอบรมประจำสัปดาห์เพื่อการปฏิบัติ
 ของนักเรียนในการป้องกันการติดยา

บุคลากรครูมีทักษะต่อการป้องกันการติดยาเสพติดด้านการให้การศึกษาที่มุ่งหวัง
 โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง เมื่อวิเคราะห์รายข้อพบว่าบุคลากรครูมีทักษะต่อการป้องกันการ
 ตดยาเสพติดที่มุ่งหวังในระดับสูงในเรื่อง โรงเรียนได้จัดให้มีการสอนความรู้เกี่ยวกับยา
 ยาเสพติด โรงเรียนได้จัดหาคู่มือสื่อการสอนเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดสำหรับครู
 โรงเรียนจัดให้มีการประชุมวางแผนการสอนความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด โรงเรียนได้จัดเชิญ
 วิทยากรพิเศษมาให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด โรงเรียนจัดให้มีการบริการแนะแนวทางแก่
 นักเรียนในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการติดยา โรงเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดหลักสูตร
 เนื้อหาวิชาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด โรงเรียนจัดให้มีการอบรมประจำสัปดาห์เพื่อการ
 ปฏิบัติตนของนักเรียนในการป้องกันการติดยา และการสอนความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดควรทำ
 สม่ำเสมอตลอดปีการศึกษา ทักษะของบุคลากรครูต่อการป้องกันการติดยาเสพติดที่มุ่งหวัง
 ในระดับปานกลาง ในเรื่องโรงเรียนมีการนิเทศการใช้หลักสูตรการป้องกันยาเสพติด
 อย่างจริงจัง ควรสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดในวิชาที่เห็นสมควรและโรงเรียนจัด
 ให้มีการอบรมหน้าเสาธงในตอนเช้าเพื่อให้เห็นพิษภัยของยาเสพติด

๑.๒ คะแนนเฉลี่ยรายข้อของการป้องกันที่เป็นจริงและการป้องกันที่มุ่งหวัง
 ก้านความร่วมมือ

การหาค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อของการป้องกันที่เป็นจริงและการป้องกันที่มุ่งหวัง
 ก้านความร่วมมือ มีรายละเอียดดังตาราง ๔

ตาราง ๘ แสดงคะแนนเฉลี่ยรายชื่อของการป้องกันการศึกษาเสพติคในโรงเรียน
 ตามที่เป็นจริงและตามที่มุ่งหวัง ด้านความร่วมมือความทันนะของบุคลากรครู

ข้อ	ข้อความ	คะแนนเฉลี่ยรายชื่อ	
		การป้องกันที่เป็นจริง	การป้องกันที่มุ่งหวัง
๑๒	ผู้ปกครองให้ความสนับสนุนในการดูแล สอดส่องนักเรียน	๒.๘๑	๓.๑๓
๑๓	หน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้การสนับสนุนด้าน งบประมาณ	๑.๗๑	๔.๑๕
๑๔	นักเรียนให้ความสนใจในการรณรงค์ ป้องกันยาเสพติค	๒.๕๒	๔.๐๕
๑๕	หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันยาเสพติค ให้ความสะดวกในการติดต่อ	๒.๗๔	๓.๕๐
๑๖	เจ้าหน้าที่ตำรวจให้ความร่วมมือในการ ป้องกันปราบปรามแหล่งค้ายาเสพติค	๒.๖๔	๓.๘๕
๑๗	ชุมชนให้ความร่วมมือในการสอดส่องดูแล แหล่งยาเสพติค	๑.๘๑	๔.๑๐
๑๘	ผู้บังคับบัญชาให้การสนับสนุนส่งเสริมในการ ป้องกันยาเสพติค	๒.๗๓	๓.๘๘
๑๙	ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการสนใจเด็ก และเพื่อนของเด็กๆ คน	๒.๘๗	๓.๘๐
๒๐	ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการหมั่นแนะนำ คัดเตือนเด็กในทางที่ดี	๒.๓๕	๓.๗๔

ตาราง ๔ (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	
		การป้องกันที่เป็นจริง	การป้องกันที่มุ่งหวัง
๒๑	ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการสละเวลา สำหรับเด็กนักเรียนในความปกครอง	๒.๕๐	๓.๕๐
๒๒	ประชาชนให้ความร่วมมือในการสนับสนุน ตั้งกลุ่มประชาชนเพื่อต่อต้านยาเสพติด	๒.๐๘	๕.๐๘
๒๓	หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกัน ยาเสพติดให้ความร่วมมือในการเผยแพร่ เอกสารและทำโปสเตอร์	๒.๓๖	๓.๖๑
๒๔	มูลนิธิหรือองค์กรต่าง ๆ ให้ความร่วมมือ ในการเผยแพร่ความรู้ในการป้องกัน ยาเสพติด	๒.๓๕	๓.๖๗
	คะแนนเฉลี่ยทั้งหมด	๒.๓๕	๓.๘๕

จากตาราง ๔ แสดงว่า บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติด ด้านความ
ร่วมมือที่เป็นจริงโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อวิเคราะห์รายข้อพบว่าบุคลากรครู
มีทัศนคติต่อการป้องกันการศึกษาเสพติดที่เป็นจริงในระดับปานกลาง ในเรื่องผู้ปกครองให้
ความสนับสนุนดูแลสอดส่องนักเรียน นักเรียนให้ความสนใจในการรณรงค์ป้องกันยาเสพติด
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันยาเสพติดให้ความสะดวกในการติดต่อ เจ้าหน้าที่ตำรวจ

ให้ความร่วมมือในการป้องกันปราบปรามแหล่งค้ายาเสพติด ผู้บังคับบัญชาให้การสนับสนุนส่งเสริมในการป้องกันยาเสพติด ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการสนใจเด็กและเพื่อนของเด็ก ๆ ทุกคน ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการหมั่นแนะนำตักเตือนเด็กในทางที่ดี ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการใช้เวลาสำหรับเด็กนักเรียนในความปกครอง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันยาเสพติดให้ความร่วมมือในการเผยแพร่เอกสารและทำโปสเตอร์ และมูลนิธิหรือองค์กรต่าง ๆ ให้ความร่วมมือในการเผยแพร่ความรู้ในการป้องกันยาเสพติด ที่เป็นจริงในระดับตำบลในเรื่องหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้การสนับสนุนค่านงงบประมาณ ชุมชนให้ความร่วมมือในการสอดส่องดูแลแหล่งยาเสพติด และประชาชนให้ความร่วมมือในการสนับสนุนตั้งกลุ่มประชาชนเพื่อต่อต้านยาเสพติด

บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันการติดยาเสพติดค่านความร่วมมือที่มุ่งหวังโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง เมื่อวิเคราะห์รายข้อพบว่า บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันการติดยาเสพติดที่มุ่งหวังในระดับสูงในเรื่องหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้การสนับสนุนค่านงงบประมาณ นักเรียนให้ความสนใจในการรณรงค์ป้องกันยาเสพติด หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันยาเสพติดให้ความร่วมมือในการป้องกันยาเสพติด ผู้บังคับบัญชาให้การสนับสนุนส่งเสริมในการป้องกันยาเสพติด ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการสนใจเด็กและเพื่อนของเด็กทุก ๆ คน ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการหมั่นแนะนำ ตักเตือนเด็กในทางที่ดี ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการใช้เวลาสำหรับเด็กนักเรียนในความปกครอง ประชาชนให้ความร่วมมือในการสนับสนุนตั้งกลุ่มประชาชนเพื่อต่อต้านยาเสพติด และมูลนิธิหรือองค์กรต่าง ๆ ให้ความร่วมมือในการเผยแพร่ความรู้ในการป้องกันยาเสพติดที่มุ่งหวังในระดับปานกลาง ในเรื่องผู้ปกครองให้ความสนับสนุนในการดูแลสอดส่องนักเรียน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันยาเสพติด ให้ความร่วมมือในการเผยแพร่เอกสารและทำโปสเตอร์

๑.๓ คะแนนเฉลี่ยรายข้อของการป้องกันที่เป็นจริงและการป้องกันที่มุ่งหวัง

ค่านกิจกรรม

การหาค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อของการป้องกันที่เป็นจริงและการป้องกันที่มุ่งหวัง ค่านกิจกรรม มีรายละเอียดดังตาราง ๕

ตาราง ๕ แสดงคะแนนเฉลี่ยรายชื่อของการป้องกันการศึกษาเสพติดในโรงเรียน
ตามที่เป็นจริง และตามที่มุ่งหวังตามกิจกรรม ตามทัศนะของบุคลากรครู

ข้อ	ข้อความ	คะแนนเฉลี่ยรายชื่อ	
		การป้องกันที่เป็นจริง	การป้องกันที่มุ่งหวัง
๒๕	โรงเรียนจัดให้มีกิจกรรมกีฬาเพื่อสนอง ความต้องการของนักเรียน	๒.๖๑	๓.๕๐
๒๖	โรงเรียนจัดให้มีกิจกรรมดนตรี นาฏศิลป์ วัฒนธรรม ประเพณี	๒.๕๒	๓.๗๒
๒๗	จัดให้มีชุมนุมทางวิชาการเพื่อสนับสนุน การป้องกันการศึกษา	๒.๔๗	๓.๘๑
๒๘	จัดให้มีทัศนศึกษาเพื่อผ่อนคลายความ วิตกกังวล	๒.๓๗	๓.๖๔
๒๙	จัดให้มีลูกเสือ อนุชาชาติ เนตรนารี เพื่อฝึกลักษณะนิสัยที่ดี	๓.๐๑	๓.๖๗
๓๐	จัดนิทรรศการบรรยายเพื่อส่งเสริมงาน ป้องกันยาเสพติด	๒.๖๑	๒.๘๑
๓๑	โรงเรียนจัดแหล่งนันทนาการให้แก่ นักเรียน อย่างพอเพียง	๒.๘๑	๓.๗๔
๓๒	จัดฉายภาพยนตร์ เผยแพร่ความรู้ เกี่ยวกับ ยาเสพติด	๒.๓๕	๓.๕๑
๓๓	จัดบริการข่าวสาร เพื่อต่อต้านยาเสพติด	๒.๔๑	๓.๖๐

ตาราง ๕ (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	
		การป้องกันที่เป็นจริง	การป้องกันที่มุ่งหวัง
๓๔	จัดแสดงตัวอย่างยาเสพติดให้โทษเพื่อให้นักเรียนได้รู้	๑.๗๑	๓.๗๔
๓๕	เปิดเผยความร้ายแรงของยาเสพติดให้โทษ ตามสภาพความเป็นจริง	๒.๓๗	๓.๘๑
๓๖	โรงเรียนจัดให้มีการตรวจปัสสาวะนักเรียน เพื่อค้นหานักเรียนที่ติดยา	๑.๘๑	๓.๗๖
๓๗	จัดกลุ่มต่อต้านยาเสพติดในโรงเรียน	๒.๐๑	๓.๕๐
	คะแนนเฉลี่ยทั้งหมด	๒.๕๒	๓.๖๗

จากตาราง ๕ แสดงว่า บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันการติดยาเสพติด คำนึงกิจกรรมที่เป็นจริง โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อวิเคราะห์รายข้อพบว่า บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันการติดยาเสพติดที่เป็นจริง ในระดับปานกลางในเรื่อง โรงเรียนจัดให้มีการตรวจปัสสาวะนักเรียน โรงเรียนจัดให้มีการกิจกรรมดนตรี นาฏศิลป์ วัฒนธรรมประเพณี จัดให้มีชุมนุมทางวิชาการ เพื่อสนับสนุนการป้องกันการติดยา จัดให้มีทัศนศึกษาเพื่อผ่อนคลายความวิตกกังวล จัดให้มีลูกเสือ อนุภาซาท เนตรนารี เพื่อฝึกลักษณะนิสัยที่ดี จัดนิทรรศการบรรยายเพื่อส่งเสริมงานป้องกันยาเสพติด

โรงเรียนจัดแหล่งนันทนาการให้นักเรียนอย่างพอเพียง จัดฉายภาพยนตร์ เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด จัดบริการข่าวสารเพื่อต่อต้านยาเสพติด และเปิดเผยความร้ายแรงของยาเสพติดให้โทษตามสภาพความเป็นจริง ที่เป็นจริงในระบัยทำในเรื่องจัดแสดงตัวอย่างยาเสพติดให้โทษเพื่อให้นักเรียนใคร้ โรงเรียนจัดให้มีการตรวจปัสสาวะนักเรียนเพื่อค้นหานักเรียนที่ติดยาและจัดกลุ่มต่อต้านยาเสพติดในโรงเรียน

บุคลากรกรมมีทัศนคติการป้องกันการศึกษา สวัสดิการงานกิจกรรมที่มุ่งหวังโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง เมื่อวิเคราะห์รายชอพบว่าบุคลากรกรมมีทัศนคติการป้องกันการศึกษาเสพติดที่มุ่งหวังในระดับสูงในเรื่อง โรงเรียนจัดให้มีกิจกรรมกีฬา เพื่อสนองความต้องการของนักเรียน โรงเรียนจัดให้มีกิจกรรม กนตรี นาฏศิลป์ วัฒนธรรมประเพณี จัดให้มีชุมนุมทางวิชาการ เพื่อสนับสนุนการป้องกันการศึกษา จัดให้มีลูกเสือ อนุชาชาค เนตรนารี เพื่อฝึกลักษณะนิสัยที่ดี โรงเรียนจัดแหล่งนันทนาการให้นักเรียนอย่างพอเพียง จัดแสดงตัวอย่างยาเสพติดให้โทษเพื่อให้นักเรียนใคร้ เปิดเผยความร้ายแรงของยาเสพติดให้โทษตามสภาพความเป็นจริง โรงเรียนจัดให้มีการตรวจปัสสาวะนักเรียนเพื่อค้นหานักเรียนที่ติดยา และจัดกลุ่มต่อต้านยาเสพติดในโรงเรียน ที่มุ่งหวังในระดับปานกลางในเรื่อง จัดให้มีทัศนคติมาเพื่อผ่อนคลายความวิตกกังวล จัดนิทรรศการบรรยายเพื่อส่งเสริมงานป้องกันยาเสพติด จัดฉายภาพยนตร์ เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด และจัดบริการข่าวสารเพื่อต่อต้านยาเสพติด

๑.๔ คะแนนเฉลี่ยรายชอของการป้องกันที่เป็นจริง และการป้องกันที่มุ่งหวัง

คานการประเมินผล

การหาคาคะแนนเฉลี่ยรายชอของการป้องกันที่เป็นจริง และการป้องกันที่มุ่งหวัง

คานการประเมินผล มีรายละเอียดคังตาราง ๖

ตาราง ๖ แสดงคะแนนเฉลี่ยรายข้อของการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนตามที่
เป็นจริง และตามที่มุ่งหวังคำนวณผล ตามทัศนะของบุคลากรครู

ข้อ	ข้อความ	คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	
		การป้องกันที่เป็นจริง	การป้องกันที่มุ่งหวัง
๓๘	หาการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกัน ยาเสพติดทุกระยะ	๑.๗๐	๓.๘๑
๓๙	หาหลักฐานการประเมินผลการปฏิบัติงาน ป้องกันยาเสพติดทุกครั้ง	๑.๕๑	๓.๕๔
๔๐	กำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมินผลอย่าง ชัดเจน	๒.๔๑	๓.๗๑
๔๑	กำหนดแบบประเมินให้เหมาะสมกับงาน	๒.๕๑	๓.๖๐
๔๒	ชี้แจงหรือทำคู่มือการประเมินผลการปฏิบัติงาน	๒.๖๑	๓.๘๑
๔๓	จัดให้มีบุคลากรในโรงเรียนได้มีส่วนร่วม ในการประเมินผลการปฏิบัติงาน	๒.๓๖	๓.๗๘
๔๔	การประเมินผลการปฏิบัติงานพิจารณาทุกด้าน ทั้งปริมาณและคุณภาพ	๒.๔๓	๓.๕๓
๔๕	คิดและใช้วิธีประเมินผลการปฏิบัติงาน หลายวิธี หลายแบบ	๑.๕๐	๓.๗๒
๔๖	นำผลการประเมินผลปฏิบัติงานไปใช้ปรับปรุง	๒.๔๐	๓.๖๐
๔๗	ประชุมวางแผนก่อนการประเมินผล	๒.๕๑	๓.๗๑
๔๘	ประชุมทบทวนความก้าวหน้าของการปฏิบัติงาน ป้องกันการติดยาเสพติด	๑.๗๑	๓.๘๑

ตาราง ๖ (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	
		การป้องกันที่เป็นจริง	การป้องกันที่มุ่งหวัง
๔๔	ทำโปรแกรมพัฒนาการปฏิบัติงานป้องกัน การศึกษาเสฟตีด	๑.๖๑	๓.๗๒
๕๐	ประชุมทบทวนโปรแกรมภายหลังการพัฒนา การป้องกันการศึกษเสฟตีด	๑.๗๒	๔.๐๐
	คะแนนเฉลี่ยทั้งหมด	๒.๑๓	๓.๗๕

จากตาราง ๖ แสดงว่า บุคลากรครูมีทัศนะต่อการป้องกันการศึกษเสฟตีด ด้านการประเมินผลที่เป็นจริงโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ เมื่อวิเคราะห์รายข้อพบว่าบุคลากรครูมีทัศนะต่อการป้องกันการศึกษเสฟตีดที่เป็นจริงในระดับปานกลางในเรื่องกำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมินผลอย่างชัดเจน กำหนดแบบประเมินให้เหมาะสมกับงาน ชี้แจงหรือทำคู่มือการประเมินผลการปฏิบัติงาน จัดให้มีบุคลากรในโรงเรียนได้มีส่วนร่วมในการประเมินผลการปฏิบัติงาน การประเมินผลการปฏิบัติงานพิจารณาทุกด้านทั้งปริมาณและคุณภาพ นำผลการประเมินผลปฏิบัติงานไปใช้ปรับปรุงและประชุมวางแผนก่อนการประเมินผล ที่เป็นจริงในระดับต่ำในเรื่องทำการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันเสฟตีดทุกระยะ ทำหลักฐานการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันเสฟตีดทุกครั้ง คิดและใช้วิธีประเมินผลการปฏิบัติงานหลายวิธีหลายแบบ ประชุมทบทวนความก้าวหน้าของการปฏิบัติงานป้องกันการศึกษเสฟตีด ทำโปรแกรมพัฒนาการปฏิบัติงานป้องกันการศึกษเสฟตีดและประชุมทบทวนโปรแกรมภายหลังการพัฒนาการป้องกันการศึกษเสฟตีด

บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันการติดยาเสพติดด้านการประเมินผลที่มุ่งหวัง โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง เมื่อวิเคราะห์รายข้อพบว่าบุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันการติดยาเสพติดที่มุ่งหวังในระดับสูงในเรื่องทำการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันการติดยาเสพติดทุกระยะ กำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมินผลอย่างชัดเจน ชัดแจ้งหรือทำคู่มือการประเมินผลการปฏิบัติงาน จัดให้มีบุคลากรในโรงเรียนได้มีส่วนร่วมในการประเมินผลการปฏิบัติงาน คิดและใช้วิธีประเมินผลการปฏิบัติงานหลายวิธีหลายแบบ ประชุมวางแผนก่อนการประเมินผล ประชุมทบทวนความก้าวหน้าของการปฏิบัติงานป้องกันการติดยาเสพติด ทำโปรแกรมพัฒนาการปฏิบัติงานป้องกันการติดยาเสพติด และประชุมทบทวนโปรแกรมภายหลังการพัฒนาการป้องกันการติดยาเสพติด ที่มุ่งหวังในระดับปานกลางในเรื่อง กำหนดแบบประเมินผลให้เหมาะสมกับงาน การประเมินผลปฏิบัติงานพิจารณาทุกด้านทั้งปริมาณและคุณภาพ และนำผลการประเมินผลการปฏิบัติงานไปใช้ปรับปรุง

ตอนที่ ๒ เปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการป้องกันที่เป็นจริง

๒.๑ ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู

การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการป้องกันที่เป็นจริง ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู ปรากฏผลดังตาราง ๓

ตาราง ๓ ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริงในการป้องกันการติดยาเสพติด ในโรงเรียน ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S^2	t
ผู้บริหารโรงเรียน	๘๘	๑๓๐.๑๕	๓๓๓.๓๘	๘.๑๖**
ครู	๘๖๘	๑๕๒.๕๒	๓๖๖.๘๖	

**ค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๓ แสดงว่า ทักษะต่อการป้องกันที่เป็นจริงในการป้องกันการ
 คติยาเสพติดในโรงเรียน ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
 ทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ ๑.๑ ที่ว่า "ทักษะต่อการป้องกัน
 ยาเสพติดในโรงเรียนตามที่เป็นจริงระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูแตกต่างกัน"

๒.๒ ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นในกับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก
 การเปรียบเทียบทักษะที่มีต่อการป้องกันที่เป็นจริง ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นใน
 กับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก ปรากฏผลดังตาราง ๔

ตาราง ๔ ผลการเปรียบเทียบทักษะต่อการป้องกันที่เป็นจริงในการป้องกันการคิตยาเสพติด
 ในโรงเรียน ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นในกับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S^2	t
บุคลากรครูในเขตชั้นใน	๒๓๕	๑๖๐.๓๓	๕๐๘.๒๓	๐.๕๗
บุคลากรครูในเขตชั้นนอก	๒๓๕	๑๕๕.๐๘	๕๖๘.๕๗	

จากตาราง ๔ แสดงว่า ทักษะต่อการป้องกันที่เป็นจริงในการป้องกันการ
 คติยาเสพติดในโรงเรียน ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นในกับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก
 ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ ๑.๒ ที่ว่า "ทักษะต่อการป้องกัน
 ยาเสพติดในโรงเรียนตามที่เป็นจริงระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นในกับบุคลากรครูในเขต
 ชั้นนอกแตกต่างกัน"

ตอนที่ ๓ เปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการป้องกันที่มุ่งหวัง

๓.๑ ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู

การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการป้องกันที่มุ่งหวังระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู

ปรากฏผลดังตาราง ๕

ตาราง ๕ ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวังในการป้องกันการติดยาเสพติด
ในโรงเรียน ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S^2	t
ผู้บริหารโรงเรียน	๔๔	๒๔๕.๕๖	๕๗๑.๐๗	** ๘.๗๑
ครู	๔๖๘	๒๒๗.๘๒	๑๑๗๕.๑๓	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๕ แสดงว่า ทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวังในการป้องกันการติดยาเสพติด
ในโรงเรียนระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ ๒.๑ ที่ว่า "ทัศนคติต่อการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน
ตามที่มุ่งหวังระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูแตกต่างกัน"

๓.๒ ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นในกับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก

การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการป้องกันที่มุ่งหวัง ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นใน
กับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก ปรากฏผลดังตาราง ๑๐

ตาราง ๑๐ ผลการเปรียบเทียบทัศนคติการป้องกันที่มุ่งหวังในการป้องกันการติดยาเสพติด
ในโรงเรียน ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นใน กับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S^2	t
บุคลากรครูในเขตชั้นใน	๒๓๘	๒๒๗.๓๘	๘๘๗.๑๒	- ๓.๘๕**
บุคลากรครูในเขตชั้นนอก	๒๗๘	๒๓๗.๐๑	๑๐๒๑.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๑๐ แสดงว่า ทัศนคติการป้องกันที่มุ่งหวังในการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นใน กับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งสอดคล้องตามสมมติฐานข้อที่ ๒.๑ ที่ว่า "ทัศนคติการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนตามที่มุ่งหวัง ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นใน กับบุคลากรครูในเขตชั้นนอกแตกต่างกัน"

ตอนที่ ๔ ปัญหาและความคิดเห็น

จากคำถามแบบปลายเปิด ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นออกมา มีสาระสำคัญโดยเรียงลำดับตามความถี่ของแต่ละคำตอบ ดังต่อไปนี้

๔.๑ ปัญหาและความคิดเห็นด้านการให้การศึกษา

ปัญหาและความคิดเห็นของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนด้านการให้การศึกษา มีรายละเอียดดังตาราง ๑๑

ตาราง ๑๑ แสดงปัญหาและความคิดเห็นของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติด
ในโรงเรียน ด้านการให้การศึกษา

ลำดับ	ปัญหาและความคิดเห็น	ความถี่
๑	ขาดแคลนบุคลากรครูที่มีความรู้ความสามารถเรื่องยาเสพติด	๑๘๘
๒	ทางราชการควรมีการส่งข่าวสารเกี่ยวกับโทษของยาเสพติด	๑๐๑
๓	ควรมีเจ้าหน้าที่มาให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดในโรงเรียน	๗๘
๔	ควรมีให้อาจารย์เข้าอบรมความรู้เรื่องยาเสพติดในโรงเรียน	๓๖
๕	การจัดการเรียนการสอนสองรอบ ทำให้ให้นักเรียนมีเวลาว่างมากเกินไป	๑๖
๖	เด็กสนใจรายการโทรทัศน์ ควรมีการแทรกความรู้เกี่ยวกับเรื่อง ยาเสพติดรวมไปด้วย	๗

๔.๒ ปัญหาและความคิดเห็นด้านความร่วมมือ

ปัญหาและความคิดเห็นของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน
ด้านความร่วมมือ มีรายละเอียดดังตาราง ๑๒

ตาราง ๑๖ แสดงปัญหาและความคิดเห็นของบุคลากรครู ที่มีต่อการป้องกันการ
ติดยาเสพติดในโรงเรียน ด้านความร่วมมือ

ลำดับ	ปัญหาและความคิดเห็น	ความถี่
๑	ขาดงบประมาณสนับสนุนในการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน	๑๕๐
๒	ผู้ปกครองขาดการเอาใจใส่ควบคุมดูแลเด็กนักเรียนของตน	๑๔๘
๓	ควรเชิญผู้ปกครองเจ้าหน้าที่ ครู และนักเรียนที่ติดยา มาร่วมร่าง และ กำหนดแนวทางปรับปรุงแก้ไขปัญหา	๘๓
๔	ครูบางคนไม่ได้ทำหน้าที่เป็นตัวอย่าง	๖๑
๕	บุคลากรและเครื่องมือไม่เพียงพอ	๓๕
๖	เพื่อน ๆ ของนักเรียนไม่ยอมให้ความร่วมมือ	๓๓
๗	ควรจะมีรั้วล้อมรอบบริเวณโรงเรียน	๑๓
๘	ควรมีคณะกรรมการ และรัฐให้การสนับสนุนทำงานเกี่ยวกับค่านนี้โดยเฉพาะ	๕
๙	โรงเรียนไม่ได้รับความสะดวกในการติดต่อกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	๓

๔.๓ ปัญหาและความคิดเห็นด้านกิจกรรม

ปัญหาและความคิดเห็นของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน
ด้านกิจกรรม มีรายละเอียดดังตาราง ๑๓

ตาราง ๑๓ แสดงปัญหาและความคิดเห็นของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติด
ในโรงเรียน กำนันกิจกรรม

ลำดับ	ปัญหาและความคิดเห็น	ความถี่
๑	ขาดแคลนภาพโฆษณาและการฉายภาพยนตร์	๕๗
๒	ตั้งหน่วยงานย่อย ๆ เพื่อป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน	๖๐
๓	ตั้งกลุ่มต่อต้านยาเสพติดโดยนักเรียนที่มีความประพฤติดีและผ่านการอบรม	๕๓
๔	จัดแหล่งพักผ่อนหย่อนใจในโรงเรียนให้มาก	๓๘
๕	ควรตรวจปัสสาวะนักเรียน	๗๒
๖	ไม่สามารถดูลักษณะของนักเรียนที่ติดยาในระยะแรก ๆ ได้	๒๘
๗	จัดบริการให้คำแนะนำแก่เด็ก	๑๓
๘	จัดหาสิ่งรื่นเริงต่าง ๆ ให้เพียงพอ เช่น กีฬา คนตรี	๘
๙	เชิญวิทยากรมาบรรยาย	๔
๑๐	จัดให้มีนิทรรศการต่อต้านยาเสพติด	๒

๔.๔ ปัญหาและความคิดเห็นด้านการประเมินผล

ปัญหาและความคิดเห็นของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน
ด้านการประเมินผล มีรายละเอียดดังตาราง ๑๔

ตาราง ๑๔ แสดงปัญหาและความคิดเห็นของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติด
ในโรงเรียน ด้านการประเมินผล

ลำดับ	ปัญหาและความคิดเห็น	ความถี่
๑	โรงเรียนไม่มีการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันการติดยาเสพติด	๑๕
๒	ขาดความรู้ในการทำโปรแกรมพัฒนาการปฏิบัติงานป้องกันการติดยาเสพติด	๔
๓	โรงเรียนขาดการประชุมวางแผนการสอนความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด	๖
๔	ควรจัดให้มีการทำแบบประเมินเพื่อสะดวกในการปฏิบัติงาน	๓

บทที่ ๕

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อต้องการทราบทัศนะของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร เพื่อเปรียบเทียบการป้องกันที่เป็นจริง กับการป้องกันที่มุ่งหวัง

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน ๔๔ คน และครู จำนวน ๔๖๔ คน รวมเป็นบุคลากรครู จำนวน ๕๐๘ คน ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ที่ตั้งอยู่ในเขตชั้นในและเขตชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มตามที่ตั้งของโรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามที่สนทนต่อการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า มีค่าถามจำนวน ๕๐ ข้อ แบ่งคำถามออกเป็นสี่ด้าน คือ ด้านการให้การศึกษา ด้านความร่วมมือ ด้านกิจกรรม และด้านการประเมินผล แต่ละข้อจะถามสองด้าน คือ การป้องกันที่เป็นจริง และการป้องกันที่มุ่งหวัง

ตอนสุดท้ายเป็นคำถามแบบปลายเปิด ถามถึงปัญหาและข้อเสนอแนะในการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน

แบบสอบถามที่แจกออกไปได้รับกลับคืนมา ๕๐๘ ฉบับ จากผู้บริหารโรงเรียน ๔๔ ฉบับ จากครู ๔๖๔ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๙๙.๙๘ ของแบบสอบถามที่ต้องการ

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. หากคำสถิติพื้นฐาน คือ คะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริง และการป้องกันที่มุ่งหวังในแต่ละด้าน

๒. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริง และการป้องกันที่มุ่งหวัง ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู : บุคลากรครูในเขตชั้นในกับ บุคลากรครูในเขตชั้นนอก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. คะแนนเฉลี่ยของการป้องกันที่เป็นจริงและการป้องกันที่มุ่งหวังตามทัศนะของ บุคลากรครู ปชากฎลครั้งนี้

๑.๑ ด้านการให้การศึกษา

ทัศนะของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันที่เป็นจริงด้านการให้การศึกษา มีคะแนนเฉลี่ย ๒.๓๗ ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนในเรื่องโรงเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดหลักสูตร เนื้อหาวิชาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด การนิเทศการใช้หลักสูตร การป้องกันยาเสพติด อย่างจริงจัง และการจัดให้มีการอบรมประจำสัปดาห์เพื่อการปฏิบัติของนักเรียนในการ ป้องกันการติดยาอยู่ในระดับต่ำ

ทัศนะของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันที่มุ่งหวัง ด้านการให้การศึกษา มีคะแนนเฉลี่ย รวม ๓.๖๕ ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับสูง ส่วนในเรื่องที่เกี่ยวกับโรงเรียนมีการนิเทศการใช้ หลักสูตรการป้องกันยาเสพติด การสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดในวิชาที่เห็นสมควร และการจัดให้มีการอบรมหน้าเสาธงในตอนเช้า เพื่อชี้ให้เห็นพิษภัยของยาเสพติดอยู่ใน ระดับปานกลาง

๑.๒ ด้านความร่วมมือ

ทัศนะของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันที่เป็นจริงด้านความร่วมมือมีคะแนนเฉลี่ย ๒.๓๕ ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนในเรื่องที่เกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ให้การสนับสนุนด้านงบประมาณ ชุมชนให้ความร่วมมือในการสอดส่องดูแลแหล่งยาเสพติด และให้การสนับสนุนตั้งกลุ่มประชาชนเพื่อต่อต้านยาเสพติดอยู่ในระดับต่ำ

ทัศนะของบุคลากรครูต่อการป้องกันที่มุ่งหวังด้านความร่วมมือ มีคะแนนเฉลี่ย ๓.๘๘ ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับสูง ส่วนในเรื่องที่เกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันยาเสพติดให้ความร่วมมือในการเผยแพร่เอกสารและทำโปสเตอร์ และผู้ปกครองให้ความสนับสนุนในการดูแลสอดส่องนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

๑.๓ ด้านกิจกรรม

ทัศนะของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันที่เป็นจริงด้านกิจกรรม มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๘๒ ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนในเรื่องการจัดแสดงตัวอย่างยาเสพติดให้โทษ เพื่อให้นักเรียนได้รู้ การจัดให้มีการตรวจวัดสารเสพติดในนักเรียนเพื่อค้นหาเด็กเรียนที่ติดยา และจัดกลุ่มต่อต้านยาเสพติดในโรงเรียนอยู่ในระดับต่ำ

ทัศนะของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันที่มุ่งหวังด้านกิจกรรมมีคะแนนเฉลี่ย ๓.๖๗ ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับสูง ส่วนในเรื่องการจัดให้มีทัศนศึกษาเพื่อผ่อนคลายความวิตกกังวล การจัดฉายภาพยนตร์เพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด และการจัดบริการข่าวสารเพื่อต่อต้านยาเสพติดอยู่ในระดับปานกลาง

๑.๔ ด้านการประเมินผล

ทัศนะของบุคลากรต่อการป้องกันที่เป็นจริงด้านการประเมินผล มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๑๓ ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับต่ำ ได้แก่ การประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติด การทำหลักฐานการประเมินผล การปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติด การประชุมทบทวนความก้าวหน้าของการปฏิบัติงานป้องกันการติดยาเสพติด ทำโปรแกรมพัฒนาการปฏิบัติงานป้องกันการติดยาเสพติด และประชุมทบทวนโปรแกรมภายหลังการพัฒนาป้องกันยาเสพติด

ทัศนคติของบุคลากรครูต่อการป้องกันที่มุ่งหวัง ด้านการประเมินผลมีค่าเฉลี่ย ๓.๗๕ ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับสูง ส่วนในเรื่องการกำหนดแบบประเมินให้เหมาะสมกับงาน การประเมินผลการปฏิบัติงาน พิจารณาทุกด้านทั้งปริมาณและคุณภาพ และการนำผลการประเมินผลการปฏิบัติงานไปใช้ปรับปรุงอยู่ในระดับปานกลาง

๒. เปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการป้องกันที่เป็นจริง

๒.๑ ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู พบว่าทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริง ในการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

๒.๒ ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นในกับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก พบว่า ทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริงในการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นในกับบุคลากรครูในเขตชั้นนอกไม่แตกต่างกัน ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

๓. เปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการป้องกันที่มุ่งหวัง

๓.๑ ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู พบว่าทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวัง ในการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

๓.๒ ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นในกับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก พบว่าทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวัง ในการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นในกับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

การอภิปรายผล

จากการวิจัยพบว่า

๑. ทัศนคติของบุคลากรครูที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน

๑.๑ ด้านการให้การศึกษา

ผลของการศึกษาพบว่า บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริงอยู่ในระดับปานกลาง และมีทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ในระดับสูงด้านการให้การศึกษา มีเรื่องที่ควรนำมาอภิปราย ดังนี้

โรงเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดหลักสูตร เนื้อหาวิชาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด บุคลากรครูมีทักษะต่อการป้องกันที่เป็นจริงของเรื่องนี้อยู่ในระดับต่ำ และมีทักษะต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ในระดับสูง แสดงว่าบุคลากรครูมีความเห็นว่าการกำหนดเนื้อหาวิชาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดโรงเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนด น้อยหรือแทบจะไม่มีส่วนในการกำหนดหลักสูตรเลย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าในการกำหนดหลักสูตร เนื้อหาวิชานั้น จำเป็นต้องใช้ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในด้านนี้โดยเฉพาะทางโรงเรียนอาจจะขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ด้านยาเสพติด

โรงเรียนมีการนิเทศการใช้หลักสูตรการป้องกันยาเสพติดในเรื่องนี้ บุคลากรครูมีทักษะต่อการป้องกันที่เป็นจริงอยู่ในระดับต่ำ และมีทักษะต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าบุคลากรครูเห็นว่าการนิเทศการใช้หลักสูตรป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนปฏิบัติจริงน้อย อาจเป็นเพราะเหตุว่าหลักสูตรการป้องกันยาเสพติดที่โรงเรียนกำหนดไม่กำหนดสาระไว้อย่างชัดเจน จึงเป็นการยากที่จะทำการนิเทศได้อย่างถูกต้อง ถึงแม้ว่าบุคลากรครูจะมีทักษะในเรื่องนี้ตามที่มุ่งหวังมากกว่าการป้องกันที่ปฏิบัติจริงก็ตาม สาเหตุอีกประการหนึ่งอาจจะขาดแคลนบุคลากรครูที่เชี่ยวชาญในเรื่องยาเสพติดที่จะทำการนิเทศให้แก่โรงเรียนได้

โรงเรียนจัดให้มีการอบรมประจำสัปดาห์ เพื่อการปฏิบัติตนของนักเรียนในการป้องกันการติดยา บุคลากรครูมีทักษะต่อการป้องกันที่เป็นจริงของเรื่องนี้อยู่ในระดับต่ำ และมีทักษะต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ในระดับสูง แสดงว่าบุคลากรครูเห็นว่าโรงเรียนจัดให้มีการอบรมประจำสัปดาห์เพื่อการปฏิบัติตนของนักเรียนในการป้องกันการติดยาน้อย การที่ผลการวิจัยปรากฏออกมาเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าโรงเรียนขาดแคลนบุคลากรครูที่มีความรู้ความสามารถในเรื่องยาเสพติด เพื่อที่จะทำการอบรม หรือถ่ายทอดความรู้ให้แก่ นักเรียนได้อย่างถูกต้อง จึงอาจทำให้การอบรมประจำสัปดาห์เพื่อปฏิบัติตนของนักเรียนปฏิบัติตนน้อย

คือค่านยาเสพติดนั้นได้รับความร่วมมือน้อย การที่ผลการวิจัยปรากฏออกมาเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่าประชาชนยังมีความเข้าใจในปัญหา ยาเสพติดและเห็นความสำคัญของการป้องกัน ยาเสพติดโดยการตั้งกลุ่มต่อต้านน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากภาวะเศรษฐกิจปัจจุบัน หรือภาระหน้าที่การงานมากจึงทำให้ไม่มีเวลามาคิดถึง ความสำคัญของปัญหานี้และช่วยกันป้องกัน หรืออาจเป็นเพราะโรงเรียนขาดการประชาสัมพันธ์ขอความร่วมมือกับประชาชนให้ตระหนัก ถึงภัยของยาเสพติดและหาทางป้องกัน

๑.๓ คำนกิจกรรรม

ผลของการศึกษาพบว่า บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริงอยู่ในระดับ ปานกลาง และมีทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ในระดับสูง คำนกิจกรรรมมีเรื่อง ที่ควรนำ มาอภิปรายดังนี้

การจัดแสดงตัวอย่างยาเสพติดให้โทษเพื่อให้นักเรียนได้รู้ บุคลากรครูมีทัศนคติ ต่อการป้องกันที่เป็นจริงของเรื่องนี้อยู่ในระดับต่ำ และมีทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ใน ระดับสูง แสดงว่าบุคลากรครูเห็นว่าในการจัดกิจกรรมแสดงตัวอย่างยาเสพติดให้โทษให้ นักเรียนได้รู้ นั้นโรงเรียนยังปฏิบัติน้อย การที่ผลการวิจัยปรากฏออกมาเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า ในการจัดแสดงตัวอย่างยาเสพติดเป็นคาบสองคม กล่าวคือ อาจส่งผลในทางลบที่จะนำไปสู่การอยากทดลองของนักเรียน และอาจเป็นเพราะว่าขาดการประสานงานติดต่อกับหน่วยงาน เพื่อหาตัวอย่างยาเสพติดมาแสดงให้นักเรียนได้ชม

การจัดให้มีการตรวจสอบปัสสาวะนักเรียนเพื่อค้นหานักเรียนที่ติดยา บุคลากรครูมีทัศนคติ ต่อการป้องกันที่เป็นจริงของเรื่องนี้อยู่ในระดับต่ำ และมีทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ใน ระดับสูง แสดงว่าบุคลากรครูเห็นว่าในการตรวจสอบปัสสาวะนักเรียนเพื่อค้นหานักเรียนที่ ติดยาในโรงเรียนปฏิบัติน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าจำนวนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีจำนวนมาก โรงเรียนอาจขาดเจ้าหน้าที่ วิชาวิศกอุปกรณ์ที่จำเป็นในการดำเนินงานด้านนี้ หรือไม่ก็อาจเป็นเพราะโรงเรียนขาดการติดต่ขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่มีความรู้ ความสามารถในการตรวจสอบ เช่น หน่วยงานจากกระทรวงสาธารณสุข เป็นต้น

การจัดกลุ่มต่อต้านยาเสพติดในโรงเรียน บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริงของเรื่องนี้อยู่ในระดับต่ำ และมีทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ในระดับสูง แสดงว่าบุคลากรครูเห็นว่าในการจัดกลุ่มต่อต้านยาเสพติดในโรงเรียน ทางโรงเรียนปฏิบัติน้อย การที่ผลการวิจัยปรากฏออกมาเช่นนี้อาจเนื่องมาจากว่า โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมด้านอื่น ๆ มากอยู่แล้ว เช่น ชุมนุมทางวิชาการ กิจกรรมกีฬา เป็นต้น หรือไม่ก็อาจเป็นเพราะโรงเรียนมัธยมมีการเรียนสองผลัด ทำให้เวลาที่เข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนมีน้อย ตลอดทั้งโรงเรียนอาจจะมีสภาพแวดล้อมในโรงเรียนดีแล้วไม่จำเป็นต้องมีกลุ่มต่อต้านนี้เกิดขึ้น

๑.๔ ด้านการประเมินผล

ผลของการศึกษาพบว่าบุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริงอยู่ในระดับต่ำ และมีทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ในระดับสูง ด้านการประเมินผล มีเรื่องที่ควรนำมาอภิปรายดังนี้

การประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติด บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริงของเรื่องนี้อยู่ในระดับต่ำ และมีทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ในระดับสูง แสดงว่าบุคลากรครูเห็นว่าในการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนไม่ได้ทำการประเมินผลคิดต่อกันทุกระยะ การที่ผลการวิจัยปรากฏออกมาเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าในการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนยังไม่ได้กระทำเป็นโครงการที่แน่นอนตายตัว จึงยังไม่เกิดการประเมินผลการปฏิบัติงาน หรือไม่ทางโรงเรียนอาจจะขาดแบบประเมินผลการปฏิบัติด้านนี้ จึงทำให้การปฏิบัติงานด้านนี้น้อย

การทำหลักฐานการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติด บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริงของเรื่องนี้อยู่ในระดับต่ำ และมีทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ในระดับสูง แสดงว่าบุคลากรครูเห็นว่าในการทำหลักฐานการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนไม่ได้ทำทุกครั้งหรืออาจจะไม่ได้ทำเลย การที่ผลการวิจัยปรากฏออกมาเช่นนี้อาจเนื่องมาจากว่าในการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนเป็นงานที่ต้องทำร่วมมือกันหลายฝ่าย ในการประเมินผลการปฏิบัติงานอาจจะเกิดความยุ่งยากหรือไม่อาจเป็น

เพราะเวลาในการปฏิบัติงานของครูมากอยู่แล้ว เช่น ครูบางคนนอกจากจะสอนในวิชาที่ถนัดแล้วอาจต้องไปช่วยปฏิบัติงานในหน้าที่อื่น เช่น เป็นเจ้าหน้าที่ธุรการ เจ้าหน้าที่กรรมการโรงเรียน เป็นต้น

คิดและใช้วิธีประเมินผลการปฏิบัติงานหลายวิธีหลายแบบ บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริงของเรื่องนี้อยู่ในระดับต่ำ และมีทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ในระดับสูง แสดงว่าบุคลากรครูเห็นว่าในการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน โรงเรียนคิดและใช้วิธีประเมินผลการปฏิบัติงานหลาย ๆ แบบน้อย การที่ผลการวิจัยปรากฏออกมาเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าโรงเรียนมีงานด้านอื่น ๆ และมีปัญหาอื่น ๆ อยู่มากเช่น ปัญหางานวิชาการ งานการเงิน งานอาคารสถานที่ เป็นต้น จึงทำให้โรงเรียนมีเวลาสำหรับคิดและใช้วิธีประเมินผลในงานป้องกันยาเสพติดน้อย

การประชุมพบทวนความก้าวหน้าของการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติด บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริงของเรื่องนี้อยู่ในระดับต่ำ และมีทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ในระดับสูง แสดงว่าบุคลากรครูเห็นว่าในการประชุมพบทวนความก้าวหน้าของการปฏิบัติงานป้องกันการศึกษาเสพติดในโรงเรียนปฏิบัติกันน้อย การที่ผลการวิจัยปรากฏออกมาเช่นนี้อาจเนื่องมาจากโรงเรียนต้องปฏิบัติงานด้านอื่น ๆ มาก ตลอดทั้งบุคลากรครูต้องมียานประจำสอนอยู่ การจัดประชุมต้องใช้เวลาและสถานที่ ในสภาพความเป็นจริงโรงเรียนมัธยมศึกษา มีห้องเรียนและเวลาจำกัดมาก ดังนั้นจึงทำให้การประชุมพบทวนความก้าวหน้าของการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนปฏิบัติกันน้อย

การทำโปรแกรมพัฒนาการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติด บุคลากรครูมีทัศนคติต่อการป้องกันที่เป็นจริงของเรื่องนี้อยู่ในระดับต่ำและมีทัศนคติต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ในระดับสูง แสดงว่าบุคลากรครูเห็นว่าในการทำโปรแกรมพัฒนาการปฏิบัติงานป้องกันการศึกษาเสพติดในโรงเรียนปฏิบัติกันน้อย การที่ผลการวิจัยปรากฏออกมาเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าโรงเรียนขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในด้านนี้โดยเฉพาะหรือไม่อาจจะเป็นเพราะว่าโรงเรียนยังไม่เห็นความสำคัญในการทำโปรแกรมพัฒนาการปฏิบัติงานจึงทำให้การทำงานด้านนี้ปฏิบัติกันน้อย

ประชุมทบทวนโปรแกรมภายหลังจากการพัฒนาการป้องกันการติดยาเสพติด บุคลากรที่มีทักษะต่อการป้องกันที่เป็นจริงของเรื่องนี้อยู่ในระดับต่ำ และมีทักษะต่อการป้องกันที่มุ่งหวังอยู่ในระดับสูง แสดงว่าบุคลากรครูเห็นว่าในการประชุมทบทวนโปรแกรมภายหลังจากพัฒนาการป้องกันการติดยาเสพติดนั้นโรงเรียนปฏิบัติได้น้อย การที่ผลการวิจัยปรากฏออกมาเช่นนี้อาจเนื่องมาจากโรงเรียนขาดการทำแผนการพัฒนางานป้องกันยาเสพติด หรือไม่โรงเรียนอาจจะไม่มีเวลาพอเพราะบุคลากรครูในโรงเรียนต้องทำงานเต็มเวลายังอยู่แล้ว จึงทำให้การจัดประชุมทบทวนโปรแกรมปฏิบัติได้น้อย

๒. เปรียบเทียบทักษะที่มีต่อการป้องกันที่เป็นจริง

๒.๑ ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู

จากผลการวิจัยพบว่าทักษะต่อการป้องกันที่เป็นจริงในการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยที่ผู้บริหารโรงเรียนที่ทักษะต่อการป้องกันที่เป็นจริงแตกต่างกันจากทักษะของครู การที่ผลการวิจัยปรากฏออกมาเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าบทบาทและการทำงานของครูและผู้บริหารแตกต่างกันในการดำเนินงานป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน ผู้บริหารโรงเรียนทำมากแต่ทั้งนี้อาจจะไม่ได้วางแผนงานร่วมกันกับครู ไม่ได้กระจายงานให้ทั่วถึง ผู้บริหารขาดการติดต่อสัมพันธ์อันดีกับครู ส่วนครูนั้นทำงานด้านการสอนเป็นส่วนใหญ่ ความรับผิดชอบงานจำกัดสนใจในงานวิชาการมากกว่างานด้านอื่น จึงน่าจะทำให้ทักษะที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนที่เป็นจริงแตกต่างจากผู้บริหาร

๒.๒ ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นในกับบุคลากรครูในเขตชั้นนอก

จากผลการวิจัยพบว่าทักษะต่อการป้องกันที่เป็นจริงในการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน ระหว่างบุคลากรครูในเขตชั้นในกับบุคลากรครูในเขตชั้นนอกไม่แตกต่างกัน สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากว่าในปัจจุบันนี้การขยายตัวของกรุงเทพมหานครเร็วมาก อานนท์ อากาศิรม (อานนท์ อากาศิรม ๒๕๑๓ : ๕๒) ได้กล่าวว่า กรุงเทพมหานคร

มีจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นอย่างมากภายในเวลาเพียงไม่กี่ปี เป็นเหตุให้การขยายตัวใน นครหลวงมีมากขึ้น ชานเมืองซึ่งเดิมทีสภาพเป็นเหมือนชนบทกลับกลายเป็นชุมชนใหม่ขึ้น ลักษณะแวดล้อมและปัญหาต่าง ๆ จึงมีคล้าย ๆ กัน ดังนั้นจึงทำให้ลักษณะของ เขตชั้นใน และ เขตชั้นนอกมีลักษณะที่ใกล้เคียงกันจึงอาจทำให้บุคลากรที่อยู่ใน เขตชั้นในและ เขตชั้นนอก มีทัศนคติการป้องกันที่เป็นจริงไม่แตกต่างกัน

๓.๑ ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครู

จากผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติการป้องกันที่มุ่งหวังในการป้องกันการติดยาเสพติด ในโรงเรียน ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

การที่ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหาร เป็นผู้ที่รับนโยบายจาก คณะกรรมการในระดับสูงมาปฏิบัติ เห็นความสำคัญของปัญหา ยาเสพติด เพราะปัญหา ยาเสพติด เป็นปัญหาระดับชาติ ถ้าผู้บริหารไม่ให้ความร่วมมือ ปัญหานี้อาจถูกเพ่งเล็งมากกว่าบุคคลอื่น ในโรงเรียน ส่วนครูนั้นอาจจะยังปฏิบัติงานในการป้องกันปัญหานี้ไม่จริงจังเท่าที่ควร ซึ่ง อาจจะเป็นเพราะขาดการประสานงานอันดีกับผู้บริหาร ดังนั้นจึงทำให้มีทัศนคติการป้องกัน ที่มุ่งหวังแตกต่างจากผู้บริหาร

๓.๒ ระหว่างบุคลากรครูใน เขตชั้นในกับบุคลากรครูใน เขตชั้นนอก

จากผลการวิจัยพบว่าทัศนคติการป้องกันที่มุ่งหวังในการป้องกันการติดยาเสพติด ในโรงเรียน ระหว่างบุคลากรครูใน เขตชั้นในกับบุคลากรครูใน เขตชั้นนอกแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ การที่ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า บุคลากรครูใน เขตชั้นนอกถึงเห็นปัญหาความร้ายแรงของยาเสพติดที่กำลังจะเกิดขึ้นกับ เขตชั้นนอก เดิม เขตชั้นนอกเป็นลักษณะแบบชนบทปัญหาค่านี้นี้ยังมีไม่มากเมื่อความเจริญกำลังขยายตัวออกไปสู่ เขตชั้นนอก ทำให้บุคลากรครูใน เขตชั้นนอกเห็นอันตรายจากปัญหา ยาเสพติด จึงทำให้มี ความมุ่งหวังในการป้องกันปัญหามาก ส่วนบุคลากรครูใน เขตชั้นในได้ทราบถึงปัญหาต่าง ๆ มาก เห็นว่าแก่ค่อนข้างยากจนเกิดความซาซิม จึงอาจทำให้มีทัศนคติที่มุ่งหวังต่อการป้องกัน การติดยาเสพติดในโรงเรียนต่างไปจากบุคลากรครูใน เขตชั้นนอก

ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนยังมีบางเรื่อง ที่สมควรจะได้ปรับปรุงแก้ไขดังต่อไปนี้

๑. ด้านการให้การศึกษ

๑.๑ ในการกำหนดหลักสูตร เนื้อหาวิชาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดในโรงเรียน ควรที่จะมีส่วนร่วมในการกำหนดเนื้อหาวิชา จากความเห็นของบุคลากรครูแสดงให้เห็นว่า ในการกำหนดหลักสูตรการป้องกันยาเสพติดในเนื้อหาวิชา โรงเรียนมีส่วนร่วมน้อยและบุคลากรครูก็มีความเห็นว่าเป็นที่ยังที่โรงเรียนจะต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดเนื้อหาวิชาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องก็เรื่องนี้จึงควรแก้ไขเรื่องนี้ให้เหมาะสมในโอกาสต่อไป

๑.๒ ในด้านกรณีเหตุ โรงเรียนควรมีการนิเทศการใช้หลักสูตรการป้องกันยาเสพติดอย่างจริงจัง จากความเห็นของบุคลากรครูแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนยังปฏิบัติงานในด้านนี้ไม่เหมาะสมเท่าที่ควรและบุคลากรครูก็มีความเห็นว่า สมควรที่โรงเรียนจะต้องมีการนิเทศในเรื่องนี้กันอย่างจริงจัง ดังนั้นโรงเรียนจึงควรแก้ไขในเรื่องนี้ให้เหมาะสมในโอกาสต่อไป

๑.๓ ควรที่จะจัดให้มีการอบรมประจำสัปดาห์เพื่อการปฏิบัติตนของนักเรียนในการป้องกันการติดยา จากผลการศึกษาในครั้งนี้บุคลากรครูมีความเห็นว่าโรงเรียนปฏิบัติงานในด้านนี้ยังไม่เหมาะสม และบุคลากรครูก็มีความเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่โรงเรียนควรจัดให้มีการอบรมประจำสัปดาห์เพื่อการปฏิบัติตนของนักเรียนในการป้องกันการติดยา ดังนั้นโรงเรียนจึงควรแก้ไขในเรื่องนี้ให้เหมาะสมในโอกาสต่อไป

๒. ด้านความร่วมมือ

๒.๑ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้การสนับสนุนด้านงบประมาณจากความเห็นของบุคลากรครูแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนได้รับความช่วยเหลือด้านงบประมาณน้อยและบุคลากรครูก็มีความเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่โรงเรียนควรได้รับงบประมาณอุดหนุนเพื่อใช้จ่ายในงาน

ป้องกันยาเสพติด ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงสมควรพิจารณาในเรื่องนี้ เพื่อให้การสนับสนุนในโอกาสต่อไป

๒.๒ ชุมชนควรที่จะให้ความร่วมมือในการสอดส่องดูแลแหล่งยาเสพติด จากความเห็นของบุคลากรครูแสดงให้เห็นว่า ชุมชนยังให้ความร่วมมือในการสอดส่องดูแลแหล่งยาเสพติดน้อย และบุคลากรครูก็มีความเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่ชุมชนต้องให้ความร่วมมือในการสอดส่องดูแล ดังนั้นจึงขอเสนอให้โรงเรียนมีการแก้ไขปรับปรุงในการสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนให้มากขึ้น

๒.๓ ประชาชนควรที่จะให้ความร่วมมือในการสนับสนุนตั้งกลุ่มประชาชน เพื่อต่อต้านยาเสพติด จากความเห็นของบุคลากรครูแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนได้รับความร่วมมือจากประชาชนน้อยและบุคลากรครูก็มีความเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่โรงเรียนจะต้องได้รับความร่วมมือจากประชาชนในการสนับสนุนตั้งกลุ่มประชาชนเพื่อต่อต้านยาเสพติด ดังนั้นจึงขอเสนอให้โรงเรียนมีการแก้ไขปรับปรุงในเรื่องนี้ต่อไป

๓. คำนึงกิจกรรม

๓.๑ โรงเรียนควรที่จะจัดให้มีการแสดงตัวอย่างยาเสพติดให้โทษ จากความเห็นของบุคลากรครูแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนยังปฏิบัติงานในด้านนี้ไม่เหมาะสมเท่าที่ควร และบุคลากรครูก็มีความเห็นว่า สมควรอย่างยิ่งที่โรงเรียนจะต้องจัดให้มีการแสดงตัวอย่างยาเสพติดให้โทษ เพื่อให้นักเรียนได้รู้ ดังนั้นโรงเรียนจึงควรแก้ไขในเรื่องนี้ให้เหมาะสมในโอกาสต่อไป

๓.๒ ควรจัดให้มีการตรวจปัสสาวะนักเรียนจากความเห็นของบุคลากรครูแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนยังปฏิบัติงานในด้านนี้ไม่ดีเท่าที่ควร และบุคลากรครูก็มีความเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่โรงเรียนควรจัดให้มีการตรวจปัสสาวะนักเรียนเพื่อค้นหานักเรียนที่ติดยา ดังนั้นโรงเรียนจึงควรแก้ไขในเรื่องนี้ให้เหมาะสมในโอกาสต่อไป

๓.๓ ควรจัดให้มีกลุ่มต่อต้านยาเสพติดในโรงเรียน จากความเห็นของบุคลากรครูแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนยังปฏิบัติงานในด้านนี้น้อย และบุคลากรครูก็มีความเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่โรงเรียนต้องจัดให้มีกลุ่มต่อต้านยาเสพติดในโรงเรียน ดังนั้นโรงเรียนจึงควรแก้ไขในเรื่องนี้ให้เหมาะสมในโอกาสต่อไป

๔. ด้านการประเมินผล

๔.๑ โรงเรียนควรที่จะทำการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดทุกระยะ จากความเห็นของบุคลากรครูแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนยังปฏิบัติงานในด้านนี้น้อย และบุคลากรครูก็มีความเห็นว่า สมควรอย่างยิ่งที่โรงเรียนต้องจัดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดทุกระยะ ดังนั้นโรงเรียนจึงควรแก้ไขในเรื่องนี้ให้เหมาะสมในโอกาสต่อไป

๔.๒ โรงเรียนควรทำหลักฐานการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดทุกครั้งจากความเห็นของบุคลากรครู แสดงให้เห็นว่าในการทำหลักฐานการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนนั้น โรงเรียนปฏิบัติน้อยและบุคลากรครูก็มีความเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่โรงเรียนจะต้องทำหลักฐานการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดทุกครั้ง ดังนั้นโรงเรียนจึงสมควรแก้ไขในเรื่องนี้ให้เหมาะสมในโอกาสต่อไป

๔.๓ โรงเรียนควรจัดและใช้วิธีประเมินผลการปฏิบัติงานหลายวิธีหลายแบบ จากความเห็นของบุคลากรครูแสดงให้เห็นว่า ในการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดนั้น โรงเรียนใช้วิธีและความคิดหลาย ๆ อย่าง น้อยๆ และบุคลากรครูก็มีความเห็นว่าสมควรที่โรงเรียนจะต้องใช้วิธีและความคิดหลาย ๆ แบบ ในการประเมินผลการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติด ดังนั้นโรงเรียนจึงควรแก้ไขปรับปรุงในเรื่องนี้ให้เหมาะสมในโอกาสต่อไป

๔.๔ โรงเรียนควรประชุมทบทวนความก้าวหน้าของการปฏิบัติงานป้องกันการติดยาเสพติด จากความคิดเห็นของบุคลากรครูแสดงให้เห็นว่าในการปฏิบัติงานป้องกันการติดยาเสพติดโรงเรียนมีการประชุมทบทวนความก้าวหน้าของการปฏิบัติงานน้อย และ

บุคลากรครูก็มีความเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่โรงเรียนจะต้องมีการประชุมพบพวณความ
ก้าวหน้าของการปฏิบัติงานป้องกันการติดยาเสพติด ดังนั้นโรงเรียนจึงควรแก้ไขใน
เรื่องนี้ให้เหมาะสมในโอกาสต่อไป

๔.๕ โรงเรียนควรทำโปรแกรมพัฒนาการปฏิบัติงานป้องกันการติดยาเสพติด
จากความเห็นของบุคลากรครูแสดงให้เห็นว่าในการปฏิบัติงานป้องกันการติดยาเสพติด โรงเรียน
ทำโปรแกรมพัฒนาการปฏิบัติงานน้อยและบุคลากรครูก็มีความเห็นว่า สมควรอย่างยิ่งที่
โรงเรียนจะต้องมีการทำโปรแกรมพัฒนาการปฏิบัติงานป้องกันการติดยาเสพติด ดังนั้น
โรงเรียนจึงควรพัฒนาปรับปรุงแก้ไขในเรื่องนี้ในโอกาสต่อไป

๔.๖ โรงเรียนควรมีการประชุมพบพวณโปรแกรมภายหลังการพัฒนาการป้องกันการ
การติดยาเสพติด จากความเห็นของบุคลากรครูแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนมีการประชุมพบพวณ
โปรแกรมภายหลังการพัฒนาการป้องกันการติดยาเสพติดน้อย และบุคลากรครูก็มีความเห็นว่า
สมควรอย่างยิ่งที่โรงเรียนจะต้องมีการประชุมพบพวณโปรแกรมภายหลังการพัฒนาการป้องกันการ
การติดยาเสพติด ดังนั้นโรงเรียนจึงควรพิจารณาปรับปรุงแก้ไขในเรื่องนี้ให้เหมาะสมใน
โอกาสต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

เนื่องจากขอบเขตของการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนนั้นกว้างขวางมาก
การศึกษาในครั้งนี้อาจยังไม่สามารถศึกษาในแต่ละด้านได้อย่างละเอียด ดังนั้นจึงขอเสนอแนะ
ผู้ที่ทำการศึกษาค้นคว้าต่อไป ดังนี้

๑. ควรจะศึกษาถึงการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนในสังกัดระดับอื่นเพิ่มขึ้น
๒. ควรจะได้ศึกษาเรื่องที่เป็นปัญหาในการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน
ให้ลึกซึ้งเฉพาะเรื่องไป เช่น ปัญหาการขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถในการ
ติดยาเสพติด ปัญหาการขาดแคลนงบประมาณสนับสนุนในการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน
เป็นต้น

๓. ควรที่จะศึกษาเพิ่มเติมในลักษณะนี้กับโรงเรียนทุกระดับในจังหวัดใหญ่ ๆ
เช่น เชียงใหม่ อุดรธานี ขอนแก่น และสงขลา เป็นต้น

มหาวิทยาลัยบูรพา

บรรณานุกรม

- ประเสริฐ ตันสกุล เวชศึกษาป้องกัน กรมตำรวจ ๒๕๒๒, ๑๕๖ หน้า
- เปรมจิต ชลวิทย์ เยาวชนกับยาเสพติดให้โทษ มลเหตุจูงใจใหม่ารับการรักษา ปรินญาณิพนธ์
สศ.ม. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๒๕๑๘, ๑๒๕ หน้า อัครสำเนา
- X ปรีชา จำปารัตน์ ขอคิดเห็นในการดำเนินงานควบคุมการจำหน่ายยาในทางที่ผิด กรุงเทพมหานคร
สำนักงาน ปปส., เอกสารโรเนียว ๒๕๒๒, ๑๓ หน้า
- พรศรี พัฒนพงศ์ ปัจจัยที่สนับสนุนและที่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานป้องกันและปราบปรามยา
ยาเสพติดในสถานศึกษา ปรินญาณิพนธ์ สศ.ม. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๒๕๒๐, ๑๓๖ หน้า
อัครสำเนา
- พริยศ ทรงสวัสดิ์ จิตร สิทธิอมร และวิชัย โปษยะจินดา การวิจัยเบื้องต้นเพื่อสำรวจทัศนคติ
เกี่ยวกับยาเสพติดของอาจารย์ในโรงเรียนระดับอาชีวะ ๑ โรงเรียน สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ ๒๕๒๒, ๓๖ หน้า
- วสันต์ วีรานุกัมภ์ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๕๒๒ วีรานุกัมภ์การพิมพ์
๒๕๒๒, ๘๖ หน้า
- วรรณิกา บุญมานพ ความคิดเห็นของครูโรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรม
กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการให้การศึกษาเรื่องยาเสพติด ปรินญาณิพนธ์ ค.ม. จุฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๒๓, ๑๓๖ หน้า อัครสำเนา
- วินัย เกษมเศรษฐ แนวความคิดในการป้องกันการพึ่งยา กรุงเทพมหานคร สำนักงาน ปปส.
เอกสารโรเนียว ๒๕๒๔, ๑๐ หน้า

เสริน ปุณณะหิตานนท์ การสำรวจทัศนคติของเยาวชนไทยที่มีต่อยาเสพติดและการประเมิน
เกี่ยวกับประสิทธิผลของวิธีการป้องกันและให้การศึกษา สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์
๒๕๒๑, ๘๖ หน้า

สำนักงาน ปปส. กองป้องกัน รายงานการสำรวจสภาวะป้องกันและเผยแพร่พิษภัยยาเสพติด
ในโรงเรียนพิบูลย์ประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร เอกสารโรเนียว ๒๕๒๐, ๒๕ หน้า
/ สามัญศึกษา, กรม หน่วยศึกษานิเทศก์ รายงานของกรมสามัญศึกษาเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด
ให้โทษ กรุงเทพมหานคร เอกสารโรเนียว ๒๕๒๒, ๒๘ หน้า

สุพัทรา สุภาพ ปัญหาสังคม ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๒๓, ๒๓๘ หน้า

สุชาติ บัณฑิตกุล การศึกษาเปรียบเทียบเรื่องยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ
และคุ้มครองเด็กในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทร -
วิโรฒ ๒๕๒๘, ๑๓๓ หน้า อักสำเนา

สมนึก รอดประเสริฐ รายงานการวิจัยเบื้องต้นเพื่อสำรวจเยาวชนคิดยาเสพติดที่มาขอรับการ
สงเคราะห์ให้เลิกยา กรมสามัญศึกษา เอกสารโรเนียว ๒๕๒๒, ๒๖ หน้า

สุรพล ปธานวนิช การป้องกันปัญหายาเสพติด "ฤทธิ์และปฏิบัติ" กรุงเทพมหานคร สำนักงาน
ปปส. เอกสารโรเนียว ๒๕๒๔, ๒๐ หน้า

× ศึกษาธิการ, กระทรวง, คณะกรรมการอำนวยการป้องกันและปราบปรามการใช้ยาเสพติดใน
สถานศึกษา คู่มือแนวปฏิบัติและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์
ทหารผ่านศึก ๒๕๒๑, ๒๑๓ หน้า

× คณะกรรมการอำนวยการป้องกันและปราบปรามการใช้ยาเสพติดในสถานศึกษา ข้อมูล
การวิจัยเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ โรงพิมพ์การศาสนา ๒๕๒๑, ๑๖๖ หน้า

อานนท์ อากาศิรม ลักษณะสังคมและปัญหาสังคมของไทย ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๑๗, ๑๕๐ หน้า

- Brown, Jim M. "Differences in Attitudes of Public School Students toward Selected Drugs and the Relationship between These Attitudes and Knowledges," Dissertation Abstracts International 39 : 3752 A, January, 1979.
- Best, John W. Research in Education. New Jersey, Prentice - Hall, 1963. 320 p.
- Feinstein, Levy S. "An Investigation of Illicit Prescription and Over the Counter Drug Use in and Undergraduate Student Population," Dissertation Abstracts International. 38 : 5935 - A, April, 1978.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. 3rd, ed. New York, McGraw - Hill, 1971. 492 p.
- Haines, gerald L. "Criteria for the Development of Drug Education Curriculum in Elementary and Secondary Schools" Dissertation Abstracts International. 33 : 955 - 956 A, September, 1972.
- Jones, Wyman L. "A Study of Tenth Grade Student Attitudes Toward and Drug Knowledge of Drug Abuse When Related to a Drug Education Program" Dissertation Abstracts International 35 : 2583 - A November, 1974.
- Kesselschmidt, Norma L. "The Development and Field Testing of a Competenc - Based Teacher Education Module in Drug Abuse Education For Prospective Elementary School Teachers." Dissertation Abstracts International. 38 : 120 - 121 A, July 1977.
- Marker, Dan E. "Perceptions of drug Education Programs in Selected Oklahoma Schools," Dissertation Abstracts International 39 : 4069 - A, January, 1979.
- Nowlis, Helen. Drug Demystified. Paris, Unesco, 1975 . 92 p.
- Osman, Ronald E. Communication Research and Drug Education. London : Sage Publication, 1976, 325 p.
- Ponshyachinda, Vichi. "Drug Dependence in 3 Teacher Collages." Bangkok : Institute of Health Research, 1978. 37 p.

- Saengsingkaew Phon, Punahitanon Serin and Robert J. Scheider, "A survey of Thai Student Drug Use," Annual Progress Report of SEATO, Medical Research Bangkok : SEATO, 1974. 24 p.
- Schroeder, Glenn Burnett. "Leadership Behavior of Department Chairman in Selected Institutions of Higher Education," Dissertation Abstracts International. 30 : 5209 - A, June, 1970.
- Smart, R.G. and Fejer, Dianne. Drug Education Current Issues, Future Directions. Toronto, University of Toronto Press 1974. 112 p.
- Spevack, Michale G. "Drugs and the Adolescent High School Student : A Three Years Survey Study," Dissertation Abstracts International. 14 : 6748 - A, April, 1974.
- Stokely, Barbara L. "An Evaluation of a School Community Team for the Primary Prevention of drug Abuse." Dissertation Abstracts International. 38 : 6027 - A, April, 1978.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถาม

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

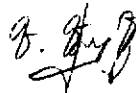
๒๘ กันยายน ๒๕๒๕

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถาม

ด้วยขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังศึกษาค้นคว้าเรื่อง "การป้องกันการคิดยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในทัศนะของผู้บริหารและครู" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับปริญญาโท สาขาการบริหารการศึกษา การศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถาม ซึ่งได้แนบมากับหนังสือฉบับนี้แล้ว ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าการตอบแบบสอบถามของท่านในครั้งนี้ จะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อตัวท่านเอง ต่อผู้บริหารการศึกษา และต่อโรงเรียนของท่านแต่ประการใดทั้งสิ้น ทั้งนี้เพราะผลของการศึกษาจะเสนอออกมาเป็นส่วนรวม ฉะนั้น จึงขอให้ท่านกรุณาตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง และตามความคิดเห็นของท่านให้มากที่สุด โดยที่ท่านไม่ต้องลงชื่อ

หวังว่าคงได้รับความกรุณาในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้จากท่านด้วยดี และข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ด้วยความเคารพและนับถือ

(นายชาญ ชุมชุม)

นิสิตปริญญาโท สาขาการบริหารการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

แบบสอบถามเรื่อง

"การป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ ในทัศนะของผู้บริหารและครู"

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

๑. แบบสอบถามฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะทราบทัศนะหรือความเห็นของท่านที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนตามที่ท่านเห็นว่าปฏิบัติจริง และเห็นว่าควรจะปฏิบัติในการที่ท่านไม่ต้องลงชื่อ ดังนั้นขอให้ท่านพิจารณาคำถามแต่ละข้อ และกรุณาตอบคำถามตามความเห็นของท่านจริง ๆ ผู้วิจัยจะเสนอผลของการวิจัยออกมาเป็นส่วนรวม ซึ่งจะไม่กระทบกระเทือนต่อตัวท่านเอง ต่อผู้บริหารโรงเรียน และต่อโรงเรียนของท่านแต่อย่างใด

๒. แบบสอบถามฉบับนี้ แบ่งออกเป็นสามตอน คือ

ตอนที่ ๑ ข้อมูลส่วนตัวและโรงเรียนของท่าน

ตอนที่ ๒ ถามถึงความเห็นของท่านที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน

ตอนที่ ๓ ถามถึงปัญหาและข้อเสนอแนะของท่านที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน

ตอนที่ ๑ ข้อมูลส่วนตัวและโรงเรียนของท่าน

โปรดเติมข้อความลงในช่องว่างภายใต้เครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับสภาพของท่าน

โรงเรียนของท่านชื่อ

ตั้งอยู่ในเขต

ตำแหน่งของท่าน

ผู้อำนวยการโรงเรียน

อาจารย์ใหญ่

หัวหน้าสายวิชาหรือหัวหน้าหมวด

ครูประจำชั้น

ครูประจำวิชาหรือครูพิเศษ

อื่น ๆ (ระบุ).....

ตอนที่ ๒ ถ้ามองถึงความเห็นของท่านที่มีต่อการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามก่อนนี้ต้องการทราบทัศนะหรือความเห็นของท่านที่มีต่อการป้องกันการติดยา

เสพติดในโรงเรียน คำถามแต่ละข้อแบ่งเป็นสองด้าน คือ ปฏิบัติจริง กับ ควรปฏิบัติ

"ปฏิบัติจริง" หมายถึง การป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนที่ท่านเห็นว่าปฏิบัติอยู่จริง

"ควรปฏิบัติ" หมายถึง การป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนที่ท่านเห็นว่าควรปฏิบัติ

ท่านจะต้องตอบโดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหมายเลข ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕

ตามที่ท่านเห็นเหมาะสม	โดยต้องใส่ทั้งสองด้าน	ค่าของตัวเลขแต่ละช่องมีความหมาย ดังนี้
๑ หมายถึง	การปฏิบัติจริงน้อยมาก	หรือ ควรปฏิบัติ ^{น้อย} มาก
๒ หมายถึง	การปฏิบัติจริงน้อย	หรือ ควรปฏิบัติ ^{น้อย}
๓ หมายถึง	การปฏิบัติจริงปานกลาง	หรือ ควรปฏิบัติ ^{ปานกลาง}
๔ หมายถึง	การปฏิบัติจริงมาก	หรือ ควรปฏิบัติ ^{มาก}
๕ หมายถึง	การปฏิบัติจริงมากที่สุด	หรือ ควรปฏิบัติ ^{มากที่สุด}

ตัวอย่าง

โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้และกรุณาตอบให้ตรงกับความเห็นของท่าน	ท่านเห็นว่าปฏิบัติจริง					ท่านเห็นว่าควรปฏิบัติ				
	๑	๒	๓	๔	๕	๑	๒	๓	๔	๕
ข้อ ๐ โรงเรียนได้จัดการสอนความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด			✓							✓
ข้อ ๐๐ โรงเรียนจัดแหล่งนันทนาการให้แก่เด็กนักเรียน			✓							✓

คำอธิบาย

คำถามข้อ ๐ ในด้านปฏิบัติจริง ผู้ตอบใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องหมายเลข ๓ แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าโรงเรียนมีการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับความรู้เรื่องยาเสพติดในระดับปานกลาง ส่วนในด้านควรปฏิบัติ ผู้ตอบใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องหมายเลข ๔ แสดงว่าผู้ตอบเห็นว่า โรงเรียนควรจัดให้มีการเรียนการสอนในเรื่องความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดมาก

ตอนที่ ๓ ปัญหาและข้อเสนอแนะของท่านเกี่ยวกับการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน

ปัญหา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะของท่าน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงที่ท่านกรุณาตอบแบบสอบถามฉบับนี้

ชาญ จุ่มบุญชู

ภาคผนวก ข.
รายชื่อโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง

รายชื่อโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง

๑. โรงเรียนในเขตชั้นใน

ตาราง ๑๕ แสดงรายชื่อโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชั้นในและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ	ชื่อโรงเรียน	เขต	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	
			ผู้บริหารโรงเรียน	ครู
๑	โรงเรียนศรีอยุธยา	พญาไท	๑	๑๐
๒	โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย	พญาไท	๑	๑๐
๓	โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม	ยานนาวา	๑	๕
๔	โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย	ยานนาวา	๑	๑๐
๕	โรงเรียนนนทรีวิทยา	ยานนาวา	๑	๑๐
๖	โรงเรียนวัดบวรนิเวศ	พระนคร	๑	๕
๗	โรงเรียนวัดสังเวช	พระนคร	๑	๑๑
๘	โรงเรียนประชากรราษฎร์อุปถัมภ์	ห้วยขวาง	๑	๑๐
๙	โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ	ห้วยขวาง	๑	๑๐
๑๐	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา	ปทุมวัน	๑	๕
๑๑	โรงเรียนวัดเบญจมบพิตร	ดุสิต	๑	๕
๑๒	โรงเรียนสุวรรณสุทธารวมวิทยา	ดุสิต	๑	๑๐
๑๓	โรงเรียนวัดน้อยนพคุณ	ดุสิต	๑	๕
๑๔	โรงเรียนวัดสระเกศ	ป้อมปราบ	๑	๑๐
๑๕	โรงเรียนสายปัดญา	ป้อมปราบ	๑	๑๐
๑๖	โรงเรียนวัดอินทาม	ธนบุรี	๑	๕
๑๗	โรงเรียนวัดบวรมงคล	บางกอกน้อย	๑	๑๐

ตาราง ๑๕ (ต่อ)

ลำดับ	ชื่อโรงเรียน	เขต	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	
			ผู้บริหารโรงเรียน	ครู
๑๘	โรงเรียนสตรีวัดระฆัง	บางกอกน้อย	๑	๑๐
๑๙	โรงเรียนชินโรสวิทยาดัย	บางกอกน้อย	๑	๑๓
๒๐	โรงเรียนวิมุขยารามพิทยากร	บางกอกน้อย	๑	๑๔
๒๑	โรงเรียนสวนอนันต์	บางกอกน้อย	๑	๘
๒๒	โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม	บางรัก	๑	๑๒
๒๓	โรงเรียนทวีธาภิเศก	บางกอกใหญ่	๑	๑๑
๒๔	โรงเรียนฤทธิธรรงค์รอน	บางกอกใหญ่	๑	๘
	รวม		๒๔	๒๓๘

๒. โรงเรียนในเขตชั้นนอก

ตาราง ๑๖ แสดงรายชื่อโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชั้นนอกและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ	ชื่อโรงเรียน	เขต	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	
			ผู้บริหารโรงเรียน	ครู
๑	โรงเรียนพุทธบูชาวิทยาคม	ราษฎร์บูรณะ	๑	๑๐
๒	โรงเรียนแจรงวอนวิทยา	ราษฎร์บูรณะ	๑	๑๒
๓	โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม	ราษฎร์บูรณะ	๑	๑๒
๔	โรงเรียนจันทร์ประดิษฐาราม วิทยาคม	ภาษีเจริญ	๑	๑๓

ตาราง ๑๖ (ต่อ)

ลำดับ	ชื่อโรงเรียน	เขต	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	
			ผู้บริหารโรงเรียน	ครู
๕	โรงเรียนสตรีวัดอัมพรสวรรค์	ภาษีเจริญ	๑	๑๑
๖	โรงเรียนวัดนวมารคิศ	ภาษีเจริญ	๑	๑๑
๗	โรงเรียนวัดรางบัว	ภาษีเจริญ	๑	๑๓
๘	โรงเรียนเศรษฐบุศกรบำเพ็ญ	มีนบุรี	๑	๑๒
๙	โรงเรียนสีกัน	บางเขน	๑	๑๐
๑๐	โรงเรียนคอนเมือง	บางเขน	๑	๑๐
๑๑	โรงเรียนหอวัง	บางเขน	๑	๑๓
๑๒	โรงเรียนสารวิทยา	บางเขน	๑	๑๑
๑๓	โรงเรียนสายน้ำผึ้ง	พระโขนง	๑	๑๒
๑๔	โรงเรียนราชคำริ	พระโขนง	๑	๑๐
๑๕	โรงเรียนวัดธาตุทอง	พระโขนง	๑	๑๓
๑๖	โรงเรียนวชิรธรรมสาธิต	พระโขนง	๑	๑๐
๑๗	โรงเรียนปทุมคงคา	พระโขนง	๑	๑๒
๑๘	โรงเรียนบางกะปิ	บางกะปิ	๑	๑๒
๑๙	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา พัฒนาการ	บางกะปิ	๑	๑๐
๒๐	โรงเรียนบดินทรเดชา	บางกะปิ	๑	๑๒
๒๑	โรงเรียนวัดประสาธ	คลองตัน	๑	๑๐
๒๒	โรงเรียนมหารณพาราม	คลองตัน	๑	๑๐
๒๓	โรงเรียนปากน้ำวิทยาคม	คลองตัน	๑	๑๒
๒๔	โรงเรียนวัดหนองจอก	หนองจอก	๑	๘
๒๕	โรงเรียนปทุมวารคูน	หนองแขม	๑	๑๑
	รวม		๒๕	๒๘๐

การป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ ในทัศนะของผู้บริหารและครู

บทคัดย่อ

ของ

ชาญ วัฒนบุญชู

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖

การศึกษาครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเกี่ยวกับการป้องกันที่เป็นจริง และการป้องกันที่มุ่งหวังในการป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตามทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครู

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ แบบสอบถามที่สนทนาคือ การป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็นสี่ด้าน คือ ด้านการให้การศึกษาด้านความร่วมมือ ด้านกิจกรรม และด้านการประเมินผล มีคำถามทั้งหมด ๕๐ ข้อ แต่ละข้อถามสองด้านคือ การป้องกันที่เป็นจริง และการป้องกันที่มุ่งหวัง กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย ผู้บริหารโรงเรียน ๔๕ คน และครู ๔๖๔ คน รวม ๕๐๙ คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ t - test

ผลการศึกษาพบว่า บุคลากรครูมีทัศนะต่อการป้องกันที่เป็นจริง โดยมีคะแนนเฉลี่ยด้านการประเมินผลอยู่ในระดับต่ำ แต่ด้านการให้การศึกษาด้านความร่วมมือ และด้านกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนทัศนะต่อการป้องกันที่มุ่งหวัง มีคะแนนเฉลี่ยรวมด้านการให้การศึกษาด้านความร่วมมือ ด้านกิจกรรม และด้านการประเมินผลอยู่ในระดับสูง

ผลการเปรียบเทียบทัศนะต่อการป้องกันที่เป็นจริง พบว่าผู้บริหารโรงเรียนมีทัศนะต่อการป้องกันที่เป็นจริงสูงกว่าทัศนะของครู แต่บุคลากรครูในเขตชั้นในกับเขตชั้นนอก มีทัศนะต่อการป้องกันที่เป็นจริงไม่แตกต่างกัน

ผลการเปรียบเทียบทัศนะต่อการป้องกันที่มุ่งหวัง พบว่าผู้บริหารโรงเรียนมีทัศนะต่อการป้องกันที่มุ่งหวังสูงกว่าทัศนะของครู บุคลากรครูในเขตชั้นนอกมีทัศนะสูงกว่าบุคลากรครูในเขตชั้นใน

PREVENTION OF NARCOTIC ADDICTION IN THE SECONDARY SCHOOLS
UNDER THE DEPARTMENT OF GENERAL EDUCATION,
MINISTRY OF EDUCATION AS PERCEIVED BY
SCHOOL ADMINISTRATOR AND TEACHERS

AN ABSTRACT

BY

CHARN CHUMBOONCHOO

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

February 1983

The purposes of this study were to investigate the school administrator and teacher's perception towards the actual prevention and expected prevention of narcotic addiction in the secondary schools under jurisdiction of the Department of General Education in Bangkok Metropolis.

The 49 school administrators and 468 teachers of secondary schools under the Department of General Education in Bangkok Metropolis were selected as the sample and were tested by the prevention of narcotic addition questionnaire. The questionnaire consisted of four prevention of narcotic addiction areas, namely instruction, co - ordination, activation and evaluation. This questionnaire composed of 50 items, each item was inquired both actual and expected prevention. The data were analyzed by using the t - test.

The study revealed that the scores of the school administrator and teacher's perception towards the actual prevention in the evaluation were in the low level, but the other three areas : the instruction co - ordination and activation were in the average. In contrast, the expected prevention scores of all areas were high.

In comparison on the actual prevention between the perception of the school administrators and teachers, it was found that the scores of the school administrator's perception was higher than the teacher. The scores of the perception, as a whole, were not different in the location of the schools. As same as the expected

prevention, it was found that the perception of school administrators on the expected prevention were higher than the teachers', but when compared as a whole, it was found that the school administrators and teacher's perception in the urban area were higher than the suburban one.